

AJPPA

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
อาคารพระราชวังเดิม (นคร เชมบาลี)
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เลขที่ 79 หมู่ 1 ต.พุดไทย
ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา 13170
โทร. 091-969-1539
E-mail: journal.ajppa@mcu.ac.th

วารสารวิชาการ
รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2565 Vol. 4 No. 1 January - April 2022

Vol. 4
No. 1

วารสารวิชาการ รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

ACADEMIC JOURNAL OF POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION

ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2565 Vol. 4 No. 1 January - April 2022

A
J
P
P
A

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

Academic Journal of Political Science and Public Administration

ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายน 2564

จำนวนพิมพ์ : 10 เล่ม

กำหนดการเผยแพร่ ปีละ 3 ฉบับ

ฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายน

ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม

ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม

วัตถุประสงค์

วารสารฯ มีนโยบายรับตีพิมพ์บทความคุณภาพสูงในด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือคณาจารย์ นิสิต นักศึกษา และนักวิจัยทั้งในและนอกสถาบัน

ที่ปรึกษาวารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

พระเทพวัชรบัณฑิต, ศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระเทพพรเมธี, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระสุวรรณหเมธาภรณ์, ผศ.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระเมธีธรรมมาจารย์, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระเทพเวที, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระโสภณวชิราภรณ์, ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระอุดมสิทธิธนายก, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

รศ.ดร.สุรพล สุยะพรหม

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บรรณาธิการ:

รศ.ดร.เกียรติศักดิ์ สุขเหลือง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยบรรณาธิการ:

พระมหากฤษฎา กิตติโสภโณ, ผศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

หัวหน้ากองบรรณาธิการ:

อาจารย์ ดร. สุภัทรชัย สีสะไบ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ทีมบรรณาธิการ:

พระเมธาวิเชียรสร, รศ.ดร.

ศ.ดร.บุญทัน ดอกไธสง

ศ.ดร.จำนง อติวัฒนสิทธิ์

รศ.ดร.สุรพล สุธะพรหม

รศ.ดร.เต็มศักดิ์ ทองอินทร์

ผศ.ดร.พงษ์พัฒน์ จิตตานุรักษ์

ผศ.ดร.อภิญา ฉัตรช่อฟ้า

รศ.ดร.ภูมิ มูลศิลป์

รศ.ดร.ว่าที่ พ.ต.สวัสดิ์ จิรภูมิติกาล

รศ.ดร.วันทนา เนาวรัตน์

ผศ.ดร.ตระกูล จิตวัฒนากร

ผศ.ดร.บุษกร วัฒนบุตร

ผศ.ดร.ทวนธง คุรุชจัน

ผศ.ดร.ธเนศพล อินทร์จันทร์

ผศ.ดร.เสกสรรค์ สนวา

ผศ.ดร.วิภาณี เมื่อกบัวขาว

ผศ.ดร.สมคิด ดวงจักร

ผศ.ดร.มยุรี รัตนเสริมพงศ์

ผศ.ดร.กมลวรรณ วรรณธำ

ดร.ฉัตรณรงค์ศักดิ์ สุธรรมดี

ดร.ณัฐนันท์ จิรจิณมิตร

ดร.ชฎิล โรจนานนท์

ดร.สิริพัฒน์ ลาภจิตร

ดร.พัทธนันท์ ตลาดทรัพย์

อ.พินันท์ ลาตบัวขาว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กระทรวงยุติธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

มหาวิทยาลัยทักษิณ

มหาวิทยาลัยพิษณุโลก

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

วิทยาลัยพิษณุบัณฑิต

กองจัดการ:

พระมหาสมชาย ขนติสรโณ

อาจารย์ ดร. นิกร ศรีราช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ศิลปิน:

ผศ.ดร. สุริยา รักษาเมือง

ผศ.ดร. ประสิทธิ์ พุทธศาสน์ศรัทธา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

การเงิน:

อาจารย์ ดร. สุมาลี บุญเรือง
นางสาวพัชรี หาลาง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ฝ่ายกฎหมาย:

รศ.ดร. ธัชชนันท์ อิศรเดช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

สำนักงาน:

สำนักงานสมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
สมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
อาคารพระราชรัตนโมลี (นคร เขมปาลี) ชั้น 4 เลขที่ 79 หมู่ที่ 1 ตำบลลำไทร อำเภอลำปลายมาศ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170 โทร. โทร. 0919691539

จัดพิมพ์โดย:

โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เลขที่ 79 หมู่ 1 ตำบลลำไทร อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170
โทร. 035-248-000 ต่อ 8555, 8556, 5541. แฟกซ์. 035-248-000 ต่อ 8545

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

Academic Journal of Political Science and Public Administration

Vol.4 No.1 January – April 2021

Number of prints: 10 copies

Release Date Is 3 Copies Per Year.

Issue 1 January – April.

Issue 2 May – August.

Issue 3 September – December.

Objective:

The journal has a policy to publish high-quality articles in political science and public administration. The target groups are faculty members, students, and researchers both inside and outside the institution.

Advisory Board of Journal

Prof. Dr. Phra Thepwatcharabundit
 Assoc. Prof. Dr. Phra Theppawaramethi
 Asst. Prof. Phra Suwanmethaphorn
 Assoc. Prof. Dr. Phra Medhidhammajan
 Assoc. Prof. Dr. Phra Thepwethi
 Phra Sophonvachiraphorn
 Assoc. Prof. Dr. Phra Udomsiththinayok
 Assoc. Prof. Dr. SuraponSuyaporm

Mahachulalongkornrajavidyalaya University
 Mahachulalongkornrajavidyalaya University
 Mahachulalongkornrajavidyalaya University
 Mahachulalongkornrajavidyalaya University
 Mahachulalongkornrajavidyalaya University
 Mahachulalongkornrajavidyalaya University
 Mahachulalongkornrajavidyalaya University
 Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Editor:

Assoc. Prof. Dr. Kiattisak Suklueang

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Assistant Editor:

Asst. Prof. Dr. Phramaha Krisada Kittisobha

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Editor in Chief:

Dr. Suphattharachai Sisabai

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Editorial Team:

Assoc. Prof. Dr. Phramedhavinaiyaros

Mahamakut Buddhist University

Prof. Dr. Boonton Dockthaisong

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Prof. Dr. Chamnong Adivadhanasit

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Asst. Prof. Dr. Suriya Raksamueng

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Assoc. Prof. Dr. Toemsak Thongin

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Asst. Prof. Dr. Phongphat Chittanurak

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Asst. Prof. Dr. Apinyar Chatchorfa

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Assoc. Prof. Dr. Sawat Chirattitikan

Ministry of Justice

Assoc. Prof. Dr. Wanthana Naowan

Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

Asst. Prof. Dr. Trakool Jitwattanakorn

North Bangkok University

Asst. Prof. Dr. Busakorn Watthanabut

North Bangkok University

Asst. Prof. Dr. Thuanthong Krutchon

Thaksin University

Asst. Prof. Dr. Tanesphol Injun

Phitsanulok University

Asst. Prof. Dr. Seksan Sonwa

Roi Et Rajabhat University

Asst. Prof. Dr. Wipavane Phueakbuakhao

Phetchaburi Rajabhat University

Asst. Prof. Dr. Somkhit Duangchak

Chom Bueng Rajabhat University

Asst. Prof. Dr. Mayuree Rattanasermphong

Thepsatri Rajabhat University

Asst. Prof. Dr. Kamonwan Wanthanang

Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

Dr. Chatnarongsuk Suthamdee

Chaiyaphum Rajabhat University

Dr. Nadthanan Chirakitnimit

Chiang Mai University

Dr. Chadin Rochananonda

Chulalongkorn University

Dr. Siriphat Lapchit

Surindra Rajabhat University

Dr. Phatthanan Taladsub

Khon Kaen University

Pinan Ladbuakhao

Pitchayabundit College

Management Division:

Phramaha Somchai Khantisarano

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Dr. Nigorn Srirat

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Fine arts:

Asst. Prof. Dr. Suriya Raksamueng

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Asst. Prof. Dr. Prasit Phutthasatsattha

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Finance Subdivision:

Dr. Sumalee Boonrueang

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Miss Paschree Halang

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Legal Subdivision:

Assoc. Prof. Dr. Tatchanan Isaradej

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Office:

The Office JOURNAL OF POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION

POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION

79 Moo 1, Lam Sai, Wang Noi, Ayutthaya 13170

Published by:

Mahachulalongkornrajavidyalaya University Printing House

79 Moo 1, Lam Sai, Wang Noi, Ayutthaya. 13170.

Call. 035-248 - 000, ext. 8555,8556,5541 Fax. 035-248-000. ext. 8545.

**คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ :
วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์**

ARTICLE REVIEW BOARD:

ACADEMIC JOURNAL OF POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION

1. พระพรหมบัณฑิต, ศ.ดร.
Prof. Dr. Phra Brahmaphundit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
2. พระธรรมรัตนารักษ์, ดร.
Dr. Phra Thammaratanaporn	วัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี
Wat Khian Khet, Pathum Thani Province
3. พระเทพวัชรบัณฑิต, ศ.ดร.
Prof. Dr. Phra Thepvatjarabundit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
4. พระเทพปริยัติเมธี, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phratheppariyattimethi	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
5. พระราชวัลลาจารย์, ดร.
Dr. Phra Rajwallapajan	วัดหนองหอย จังหวัดราชบุรี
Wat Nong Hoi, Ratchaburi Province
6. พระเมธาวิเชียร, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phramedhavinaiyaros	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
7. พระสมุทรโฆษโกศล, ดร.
Dr. Phra Samut Wachirasopon	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
8. พระพิพัฑฒโรดม
Phra Phiphatphatcharodom	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
9. พระครูปริยัติกิตติธำรง, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phrakru Pariyatkittithamrong	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
10. พระอุดมสิทธินายก, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phra Udomsittinayok	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
11. พระเมธีวรารักษ์
Phra Metheewaraporn	วัดพนัญเชิงวรวิหาร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
Wat Phananchong Worawihan, Ayutthaya
12. พระครูโอภาสพนทกิตติ, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phrakhu Opasnonthakit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
13. พระครูพนทกโกศล, ดร.
Dr. Phrakru Nonthakitkosol	วัดอ่วมองประชาชนภูมิ จังหวัดนนทบุรี
Wat Uam Ong Prachanarimit, Nonthaburi
14. พระครูโกศลธรรมานุสิฐ, ดร.
Dr. Phrakhu Kosol Thammanusit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
15. พระครูพิศิษฐ์ประชาณาท, ดร.
Dr. Phrakhu Phisitprachanat	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

16. พระครูวิสุทธิสילהิวัฒน์, ดร.
Dr. Phrakhru Wisutsilapiwat	วัดไผ่ล้อม จังหวัดสระบุรี
Wat Phai Lom, Saraburi Province
17. พระครูปลัดปัญญาจารย์, ศ.ดร.
Prof. Dr. Phakhrupalad Panyaworawat	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
18. พระมหาสมบุรณ์ วุฑฒิกโร, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phramaha Somboon Uddhikaro	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
19. พระครูสังฆรักษ์จักรกฤษณ์ ภูริปัญญา, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phrakhru Sangkharakchakrit Phuripanyo	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
20. พระคมสัน ฐิตเมธโส, ผศ.
Asst. Prof. Phra Khomsan Titamataso	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
21. พระมหาภุชญา กิตติโสภโณ, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phramaha Krisada Kittisobhano	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
22. พระครูวินัยธรเอก ชินวิโส, ดร.
Dr. Phrakhruvinaithon Ekk Jinawangso	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
23. ศาสตราจารย์ ดร. บุญทัน ดอกไธสง
Prof. Dr. Boonton Dockthaisong	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
24. ศาสตราจารย์ ดร. จำนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์
Prof. Dr. Chamnong Adivadhanasit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
25. ศาสตราจารย์ ดร. ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์
Prof. Dr. Thirapat Serirangsan	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
Sukhothai Thammathirat Open University
26. รองศาสตราจารย์ อนุภูมิ ไชวงษม
Assoc. Prof. Anuphum Sowkasem	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
27. รองศาสตราจารย์ ดร. โกนิฐ์ ศรีทอง
Assoc. Prof. Dr. Konit Sithong	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
28. รองศาสตราจารย์ ดร. อภินันท์ จันตะนี
Assoc. Prof. Dr. Aphinant Chantanee	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
29. รองศาสตราจารย์ ดร. วิวัฒน์ หามนตรี
Assoc. Prof. Dr. Wiwat Harmontree	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
30. รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ บุญปู
Assoc. Prof. Dr. Somsak Bunpu	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
31. รองศาสตราจารย์ ดร. สมชัย ศรีนอก
Assoc. Prof. Dr. Somchai Sino	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
32. รองศาสตราจารย์ ดร. สุทธิพงษ์ ศรีวิชัย
Assoc. Prof. Dr. SutthiPhong Siwichai	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
33. รองศาสตราจารย์ ดร. สมาน นามสนธิ
Assoc. Prof. Dr. Saman Ngamsanit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

34. รองศาสตราจารย์ ดร. ทัชชนันท์ อิศรเดช
Assoc. Prof. Dr. Tatchanan Isaradej	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
35. รองศาสตราจารย์ ดร. สุรินทร์ นิตมางกูร
Assoc. Prof. Dr. Surin Nitamangkoon	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
36. รองศาสตราจารย์ ดร. พิเชฐ ทังโต
Assoc. Prof. Dr. Phichet Thangto	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
37. รองศาสตราจารย์ ดร. ภัทรพล ใจเย็น
Assoc. Prof. Dr. Pattarapol Chaiyen	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
38. รองศาสตราจารย์ ดร. เต็มศักดิ์ ทองอินทร์
Assoc. Prof. Dr. Toemsak Thongin	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
39. รองศาสตราจารย์ วราคม ที่สุกะ
Assoc. Prof. Warakhom Thisuka	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
40. รองศาสตราจารย์ ดร. ชัยยุทธ ชินอกุล
Assoc. Prof. Dr. Chaiyuth Chinokul	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
National Institute of Development Administration
41. รองศาสตราจารย์ ดร. โยธิน แสงวงดี
Assoc. Prof. Dr. Yothin Sawaengdee	มหาวิทยาลัยมหิดล
Mahidol University
42. รองศาสตราจารย์ ดร. ธีรโชติ เกิดแก้ว
Asst. Prof. Dr. Teerachoot Kerdkaew	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
Hua Chiew Chalermprakiet University
43. รองศาสตราจารย์ พัฒนา เรือนใจดี
Assoc. Prof. Phatthana Rueanchaidee	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University
44. รองศาสตราจารย์ ดร. วาสนา แก้วหล้า
Assoc. Prof. Dr. Wasana Kaewla	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
Surin Rajabhat University
45. รองศาสตราจารย์ ดร. สุวิญ รักษัตย์
Assoc. Prof. Dr. Suwin Raksat	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
46. รองศาสตราจารย์ ดร. ธีระพงษ์ แก่นอินทร์
Assoc. Prof. Dr. Thiraphong Kaenin	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
Prince of Songkla University
47. รองศาสตราจารย์ ดร. สรเสริญ อินทรรัตน์
Assoc. Prof. Dr. Sansoen Intarat	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
Suan Dusit University
48. รองศาสตราจารย์ ดร. จำเริญ ชูช่วยสุวรรณ
Assoc. Prof. Dr. Chamroen Chuchuaisuwan	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
Rajamangala University of Technology Srivijaya
49. รองศาสตราจารย์ ดร. ภักดี โพธิ์สิงห์
Assoc. Prof. Dr. Phakdi Phosing	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Mahasarakham Rajabhat University
50. รองศาสตราจารย์ ดร. สันญา เคนาภูมิ
Assoc. Prof. Dr. Sanya Khenaphum	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Mahasarakham Rajabhat University
51. รองศาสตราจารย์ ดร. ชลวิทย์ เจียรจิตต์
Assoc. Prof. Dr. Chonwit Chianchit	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Srinakharinwirot University

52. รองศาสตราจารย์ ดร. ไพศาล สรรสวัสดิ์
Assoc. Prof. Dr. Phaisan Sansonwisut
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
Nakhon Sawan Rajabhat University
53. รองศาสตราจารย์ ดร. กาสัก เต๊ะขันหมาก
Assoc. Prof. Dr. Kasak Tekhanmak
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
Thepsatri Rajabhat University
54. รองศาสตราจารย์ ดร. ชวลิต สวัสดิ์ผล
Assoc. Prof. Dr. Chawalit Sawatphon
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
Suan Dusit Rajabhat University
55. รองศาสตราจารย์พิเศษ ว่าที่ พ.ต. ดร. สวัสดิ์ จิรัฏฐิติกาล
Assoc. Prof. Dr. Sawat Chirattthitikan
กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม
Department of Corrections, Ministry of Justice
56. รองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา หล่อตระกูล
Assoc. Prof. Dr. Atchara Lotrakun
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
57. รองศาสตราจารย์ ดร. สำเนียง เลื่อมใส
Assoc. Prof. Dr. Samniang Leurmsai
มหาวิทยาลัยศิลปากร
Silpakorn University
58. รองศาสตราจารย์ ดร. วันทนา เนาว์วัน
Assoc. Prof. Dr. Wanthana Naowan
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
59. รองศาสตราจารย์ ดร. ศรชัย ท้าวมิตร
Assoc. Prof. Dr. Sornchai Taomitr
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
60. รองศาสตราจารย์ ดร. สุกิจ ชัยมุสิก
Assoc. Prof. Dr. Sukit Chaimusik
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
61. รองศาสตราจารย์ ดร. จิรายุ ทรัพย์สิน
Assoc. Prof. Dr. Chirayu Sapsin
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
Surindra Rajabhat University
62. รองศาสตราจารย์พิเศษ วิชัย ธรรมชอบ
Assoc. Prof. Wichai Thamchop
นักวิชาการอิสระ
Independent Scholar
63. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พลัปปึง คงชนะ
Asst. Prof. Dr. Phlapphueng Khongchana
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Srinakharinwirot University
64. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มนต์รี เพชรนาจักร
Asst. Prof. Dr. Montri Phetnachak
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
Prince of Songkla University
65. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วุฒินันท์ กันทะเตียน
Asst. Prof. Dr. Wutthinan Kanthatian
มหาวิทยาลัยมหิดล
Mahidol University
66. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสิน ปัญญาวุฒตระกูล
Asst. Prof. Dr. Wasin Panyawutatrakun
มหาวิทยาลัยนเรศวร
Naresuan University
67. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทักษิณี เชนวิธิสุข
Asst. Prof. Dr. Thatsani Chenwithisuk
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
Chandrakasem Rajabhat University
68. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน
Asst. Prof. Dr. Chonsit Sitisungnoen
มหาวิทยาลัยศิลปากร
Silpakorn University
69. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สอาด บรรเจิดฤทธิ์
Asst. Prof. Dr. Sa-At Banchoetrit
มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด
Stanford University

70. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เรือโท ดร. อนันท์ ใจสมุทร
Asst. Prof. Lt. Jg. Dr. Anan Chaisamut
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Surat Thani Rajabhat University
71. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชยสร สมบุญมาก
Asst. Prof. Dr. Chayason Sombunmak
มหาวิทยาลัยนครพนม
Nakhon Phanom University
72. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุษกร วัฒนบุตร
Asst. Prof. Dr. Busakorn Watthanabut
มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
North Bangkok University
73. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมคิด ดวงจักร
Asst. Prof. Dr. Somkhith Duangchak
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
Chom Bueng Rajabhat University
74. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญชู ภูศรี
Asst. Prof. Dr. Boonchoo Poosri
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
Ubon Ratchathani University
75. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชชุกร นาครธน
Asst. Prof. Dr. Witchukon Nakathon
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
76. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชัชวาล แอร่มหล้า
Asst. Prof. Dr. Chatchawan Araemla
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
Chom Bueng Rajabhat University
77. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จตุภูมิ เขตจัตุรัส
Asst. Prof. Dr. Chatuphum Khetchatturat
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
Khonkaen University
78. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุทัย สติมัน
Asst. Prof. Dr. Uthai Satiman
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
Suan Dusit University
79. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อภิชาติ พานสุวรรณ
Asst. Prof. Dr. Apichat Pansuwan
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
80. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มนัสสวาส กุลวงศ์
Asst. Prof. Dr. Manassawas Kullawong
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย
Rajamangala University of Technology Srivijaya
81. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาณี เผือกบัวขาว
Asst. Prof. Dr. Wipavanee Phueakbuakhao
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
Phetchaburi Rajabhat University
82. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ สนวา
Asst. Prof. Dr. Seksan Sonwa
มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
Roi Et Rajabhat University
83. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ผดุง วรรณทอง
Asst. Prof. Dr. Phadung Wanthong
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
84. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัฐพล เย็นใจมา
Asst. Prof. Dr. Rattapol Yenjaima
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
85. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อธิวุฒิ หมั่นมี
Asst. Prof. Dr. Thitiwut Manmee
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
86. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒน์ รักขันโท
Asst. Prof. Dr. Suwatsan Ragkhanto
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
87. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ยุทธนา ปราณิต
Asst. Prof. Dr. Yuttana Praneet
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

88. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรทิพย์ วรรณวิโรจน์
Asst. Prof. Dr. Phonthip Wannawirot	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
89. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ธิลาว
Asst. Prof. Dr. Prasert Thilao	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
90. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุริยา รักษาเมือง
Asst. Prof. Dr. Suriya Raksamueng	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
91. ผศ.ดร. ประสิทธิ์ พุทธศาสน์ศรีธา
Asst. Prof. Dr. Prasit Phutthasatsattha	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
92. อาจารย์ ดร. อนงค์วิญา สาริบุตร
Dr. Anongwitya Saribut	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University
93. อาจารย์ ดร. วียะดา วรานนท์วนิช
Dr. Wiyada Waranonwanit	มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
North Bangkok University
94. อาจารย์ ดร. กฤษณะ ทองแก้ว
Dr. Kitsana Thongkaeo	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Suratthani Rajabhat University
95. อาจารย์ ดร. จิตต์วิมล คล้ายสุบรรณ
Dr. Chitwimon Khlaisuban	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
Suan Dusit University

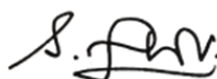
บทบรรณาธิการ

๒๐ ————— ๑๔

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์นี้เป็นปีที่ 4 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม - เมษายน พ.ศ. 2564 คณะกองบรรณาธิการได้พิจารณาบทความโดยเสนอบทความต่อคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรอง (Peer Review) พิจารณาตรวจแก้ไขเพื่อความสมบูรณ์ของบทความก่อนการลงตีพิมพ์โดยคัดเลือกและกลั่นกรองบทความให้เกิดความสมบูรณ์และมีคุณภาพมากที่สุด ควรค่าแก่การตีพิมพ์เผยแพร่ อีกทั้งเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทางวิชาการและเป็นการพัฒนาศักยภาพทางด้านการสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการ

กองบรรณาธิการขอขอบคุณคณะกรรมการกลั่นกรองบทความทุกท่านที่ได้ใช้ความเพียรพยายามชี้แนะให้มีการปรับปรุงแก้ไขงานของแต่ละท่านให้ออกมาได้อย่างถูกต้องน่าอ่านเป็นประโยชน์ต่อแวดวงวิชาการ และท้ายสุดขอขอบคุณเจ้าของผลงานทางวิชาการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ทำให้มีวารสารฉบับนี้มีคุณค่าทางวิชาการที่นำไปสู่การปฏิบัติและเผยแพร่ในวงกว้างและโปรดติดตามฉบับต่อไป

ด้วยความปรารถนาดียิ่ง

(รศ.ดร.เกียรติศักดิ์ สุขเหลือ)

บรรณาธิการวารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สารบัญ

 	
กองบรรณาธิการ	(1)
คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ	(7)
บทบรรณาธิการ	(13)
สารบัญ	(14)
บทความวิจัย :	
การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชน ในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภอรัญบุรี จังหวัดปทุมธานี <i>พระมหาศิวพล พลเมธี</i>	1
การสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ <i>พระบุบ ณะ</i>	9
พัฒนาการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน <i>พระมหาสมเกียรติ เขมจารีญาโณ</i>	21
การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชน ในเขตเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง <i>พระมหาอภัยศ มหามงคลโล</i>	30
การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ตำบลหนองแก อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี <i>พระปลัดเอกชัย จันทโชโต</i>	39
ภาคผนวก	49
คำแนะนำสำหรับผู้แต่ง	50

การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชน
ในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี*
Political Communication of Local Politicians and People
in Bueng Yitho Municipality, Thanyaburi District,
Pathum Thani Province

พระมหาศิวพล พลเมธี

Phramaha Siwaphon Balamedhi

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

E-mail: poonvisetsri@gmail.com

๙-----๐๓

บทคัดย่อ

บทความนี้เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็น เปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชน ศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะที่มีต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ปัญหาและอุปสรรค คือ ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องของการมีส่วนร่วมทางการเมือง และมีความเห็นว่าข่าวสารทางการเมืองท้องถิ่นยังคงมีปัญหาในการแบ่งพรรคแบ่งพวก การขาดจริยธรรมของนักการเมือง ส่วนหนึ่งมีความรู้สึกเบื่อหน่ายการเมือง ควรมีการรณรงค์ให้มีการติดตามข่าวสารผ่านสื่อและศึกษาภูมิหลังของนักการเมืองท้องถิ่นก่อนการเลือกตั้ง

คำสำคัญ: การสื่อสารทางการเมือง; นักการเมืองท้องถิ่น

* Received January 10, 2021; Revised March 25, 2021; Accepted March 25, 2021

Abstract

This article was to study the level of people's opinions, to compare the people's opinion and the problems, obstacles and recommendations for Political Communication of Local Politicians and People in Bueng Yeetho Municipality, Thanyaburi District, Pathum Thani Province, using Mixed Methods. Findings were the level of people's opinion on the People's opinions on Political Communication of Local Politicians and People, were at high level. Based on different is not found to be different rejecting the research hypothesis. Problems and obstacles were that the Political Communication of Local Politicians, they voted just for the sake of voting. There were guidelines to solve these problems. The local administrative organization should campaign with public relations for people to see the importance of the general election by looking at the politicians' background.

Keywords: Political Communication; Local Politicians.

บทนำ

การสื่อสารเปรียบเสมือนเส้นใยประสาทของมนุษย์และการสื่อสารทางการเมืองก็เป็นดังเส้นใยสมองของรัฐบาลหากปราศจากซึ่งการสื่อสารรัฐบาลก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้การเมืองจึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจแยกออกจากการสื่อสารได้เลย (วรัญญา ประเสริฐ, 2559) การสื่อสารกับการเมืองมีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด การสื่อสารเป็นพื้นฐานของศาสตร์สาขาต่าง ๆ ส่วนการเมืองเป็นเรื่องของการใช้และการควบคุมอำนาจแนวคิดทางการเมืองผูกพันอยู่กับการสื่อสารจนแยกกันไม่ออก บุคคล สถาบัน หรือประเทศหนึ่งไม่สามารถมีอำนาจหรืออิทธิพลเหนือบุคคล สถาบัน หรือประเทศอื่นได้ถ้าไม่ใช้การสื่อสาร การสื่อสารเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การกระทำทางการเมือง กล่าวคือ ชีวิตและสังคมจะเป็นไปอย่างไรขึ้นอยู่กับความสามารถของประชาชนในการแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างกันหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การสื่อสารเป็นเครื่องมือสนับสนุนหรือเรียกร้องทางการเมืองนั่นเอง (วัฒนา นนทจิต, 2558) ปัญหาการสื่อสารถือว่าเป็นศาสตร์ต่างๆ โดยเฉพาะทางการเมืองที่จำเป็นต้องใช้การสื่อสารเป็นสื่อในการถ่ายทอดนโยบายจากรัฐไปสู่ประชาชน และผู้นำพรรคการเมือง

ทำหน้าที่แสดงผลประโยชน์และรวมผลประโยชน์ของตนโดยการสื่อสารความต้องการ และข้อเสนอแนะด้านนโยบาย นักการเมืองท้องถิ่นมีความสำคัญต่อการพัฒนาชุมชนไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคมเศรษฐกิจ อาชีพ สาธารณสุข และการเมือง ให้กับประชาชนได้รับทราบ (ชูศักดิ์ ชูช่วย, 2553)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้เขียนวิจัยเห็นว่า การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ต้องการทราบว่า การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชน จากกรณีศึกษาดังกล่าวมีการสื่อสารของนักการเมืองท้องถิ่นในเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี กับลูกบ้านเนื่องจากนักการเมืองท้องถิ่นมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระสงฆ์ค่อนข้างมากกว่าข้าราชการและนิคมพระสงฆ์พุทธเถรวาทส่วนใหญ่ได้ดีและคิดว่าคนที่พูดได้ดีย่อมเป็นคนเก่งมีความรู้และความคิดเป็นระบบโดยมองว่าคนที่กล้าพูดในที่สาธารณะสอนประชาชนได้นั้นเป็นคนกล้าหาญคนในเทศบาลจึงนิยมคนกล้าหาญมาก

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีแบบผสมวิธี โดยการวิจัยเชิงปริมาณ กำหนดการวิจัยเชิงสำรวจเก็บข้อมูลจากประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 24,221 (เทศบาลเมืองบึงยี่โถ, 2562) คำนวณขนาด

ของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (สุจินต์ ธรรมชาติ, 2549) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 394 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 8 คน เลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเจาะจง และวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสาร (Message) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.99$) รองลงมาคือ ด้านช่องทางการสื่อสาร ($\bar{X}=3.93$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านผู้ส่งสาร (Sender) ($\bar{X}=3.91$) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องของการมีส่วนร่วมทางการเมือง และมีความเห็นว่าข่าวสารที่ได้รับมีทั้งข้อเท็จจริงและข่าวปลอม ข่าวกการเมืองท้องถิ่นยังคงมีปัญหาในการแบ่งพรรคแบ่งพวก การขาดจริยธรรมของนักการเมืองการไม่บางกลุ่มไม่มีเวลาในการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เนื่องจากประชาชนประกอบอาชีพที่แตกต่างกันส่วนใหญ่จะมามีเลือกตั้งตามวาระและขาดการติดตามผลงานทางการเมืองของผู้นำท้องถิ่น ส่วนหนึ่งมีความรู้สึกเบื่อหน่ายการเมือง ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น พบว่าประชาชนให้ความเห็นว่าควรมีการรณรงค์ให้มีการติดตามข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ ดังกล่าวให้มากขึ้น โดยเริ่มจากสื่อวิทยุชุมชน ซึ่งอยู่ใกล้กับประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุดและช่วยในการประชาสัมพันธ์ เช่น

แจกใบปลิวและชักชวนญาติพี่น้องและเพื่อนบ้านให้ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ออกกฎหมายสำหรับสื่อที่ให้ข้อมูลเท็จกับประชาชน มิฉะนั้นข่าวที่สื่อเสนอมาหาข้อเท็จจริงไม่ได้เลย

อภิปราย

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ จะกล่าวถึงการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญและน่าสนใจและนำมาอภิปรายดังนี้

1. ระดับผลการวิเคราะห์การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น

ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี อภิปรายได้ว่า เทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี มีความรู้และเข้าใจในหลักการที่สำคัญต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นคือ ประชาชนติดตามข้อมูลข่าวสารการเมืองที่ผ่านมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขุม เกสรสิทธิ์ (2552) ได้วิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของพนักงานภาคเอกชน : ศึกษากรณีเฉพาะพนักงาน บริษัท เนชั่นพับลิชชิง กรุ๊ป จำกัด” พบว่า พนักงานส่วนใหญ่รับรู้ข่าวสารทางการเมืองจากโทรทัศน์เป็นประจำโดยรวมทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น

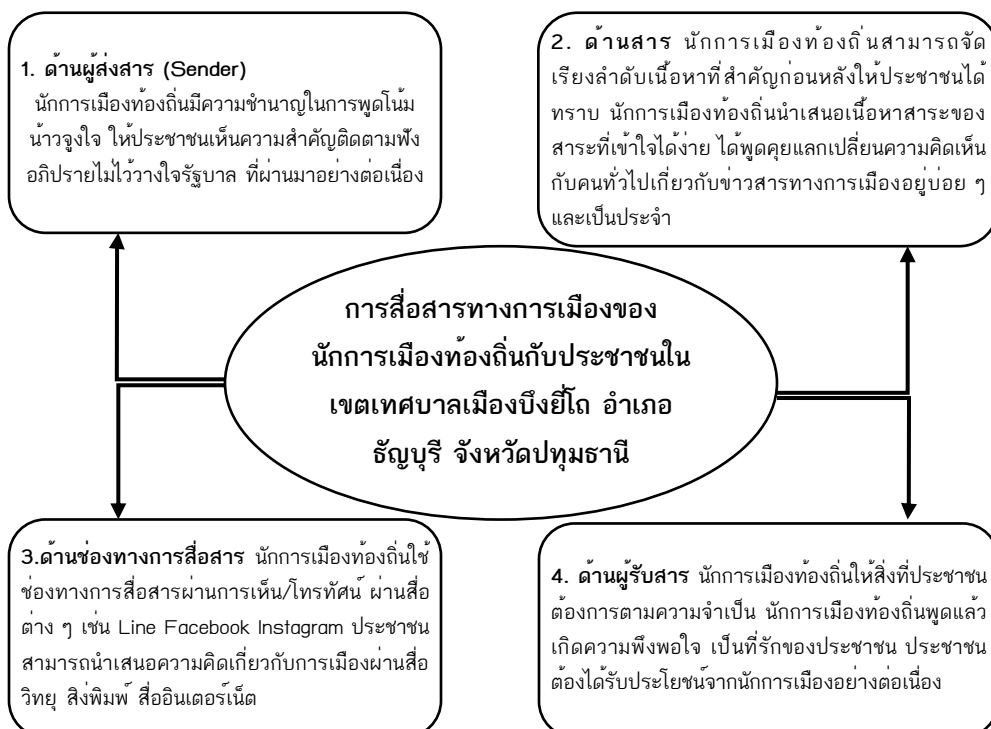
ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ประชาชนที่มี อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน ดังนั้นปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมหมาย บัวจันทร์, พันตรี (2551) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์และยกระดับความพึงพอใจใน การให้บริการประชาชนตามหลักสังคหวัตถุ 4 ของสำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการ ตามหลักสังคหวัตถุ

4 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการให้บริการ มากทุกด้าน ได้แก่ ด้านสมานัตตา ด้านทาน ด้านอรรถจริยา และ ด้านปิยวาจา เมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล แล้วพบว่าบุคคลที่มีระดับการศึกษาและรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความพึงพอใจต่างกัน

องค์ความรู้จากการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปองค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภอรัญบุรี จังหวัดปทุมธานี” สามารถนำมาสรุปเพื่อไปใช้ประโยชน์จริง

ภาพที่ 1 การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นกับประชาชน

องค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากงานวิจัย คือ สื่อสารมวลชนเป็นเครื่องมือ และช่องทางที่สำคัญในการสร้างความรู้ ความเข้าใจในกระบวนการสร้างการมีส่วนร่วมทางด้านการเมือง จะเห็นได้ว่าการสื่อสารทางการเมืองถือว่าเป็นพลังหลักในการพัฒนาการเมือง และจะนำไปสู่การพัฒนากระบวนการเมืองในภาพรวมต่อไป ดังนั้นการสื่อสารทางการเมือง จึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ประชาชนได้รับรู้และเรียนรู้ประสบการณ์ทางการเมือง อุดมการณ์ทางการเมืองในรูปแบบต่าง ๆ นับได้ว่าการสื่อสารทางการเมืองเป็นปัจจัยที่สำคัญของการปกครองระบอบประชาธิปไตย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1) ผู้นำควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข่าวสารการเลือกตั้ง เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ข่าวสารการเลือกตั้งเพิ่มมากขึ้น โดยหาวิธีการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพื้นที่และประชากรในเขตพื้นที่

1.2) ควรมีการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์สื่อสารให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมมิ่งควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับทราบเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในด้านนี้

1.3) ควรมีแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนเข้าร่วมรณรงค์การเลือกตั้งให้มากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมภายในท้องถิ่นสื่อสารให้ประชาชนออกไปรณรงค์ในเรื่องการเลือกตั้งท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนมีการตื่นตัวในเรื่องการเลือกตั้ง

2. ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติการ

2.1) ควรจัดให้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิ และบทบาทหน้าที่ของประชาชนต่อการปกครองท้องถิ่นตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ

2.2) ควรมีการรณรงค์ให้มีการติดตามข่าวสารผ่านสื่อดังกล่าวให้มากขึ้น โดยเริ่มจากสื่อวิทยุชุมชน ซึ่งอยู่ใกล้กับประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุดและช่วยในการประชาสัมพันธ์ เช่น แจกใบปลิวและชักชวนญาติพี่น้องและเพื่อนบ้านให้ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

2.3) ควรมีแนวเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองการปกครองท้องถิ่นให้ประชาชนรับทราบอย่างทั่วถึง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปวิจัยครั้งต่อไป

3.1) ควรวิจัยเกี่ยวกับ “ปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี”

3.2) ควรวิจัยเกี่ยวกับ “แรงจูงใจในการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี”

3.3) ควรวิจัยเกี่ยวกับ “ปัญหาและอุปสรรคการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองบึงยี่โถ อำเภोधัญบุรี จังหวัดปทุมธานี”

เอกสารอ้างอิง

ชูศักดิ์ ชูช่วย (2553). บทบาทของผู้นำท้องถิ่นในการพัฒนาชุมชน ตามการรับรู้ของผู้นำท้องถิ่นและประชาชนในหมู่บ้านพัฒนาดีเด่นและหมู่บ้านทั่วไปภาคใต้ (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียน).

กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรัญญา ประเสริฐ (2559). การสื่อสารทางการเมืองในรายการคืนความสุขให้คนในชาติ (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครอง). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัฒนา นนทิต. (2558). การสื่อสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองท้องถิ่น. วารสารนวัตกรรมการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, 3(1). 34-49.

สุนุม เกษรสิทธิ์. (2552). พฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของพนักงานภาคเอกชน: ศึกษากรณีเฉพาะพนักงานบริษัท เนชั่นพัลลิกซ์จังก์รี่ จำกัด (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สมหมาย บัวจันทร์. (2551). การวิเคราะห์และยกระดับความพึงพอใจในการให้บริการประชาชนตามหลักสังคหวัด 4 ของสำนักงานเขตบางแค กรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สุจินต์ ธรรมชาติ. (2549). การวิจัยภาคปฏิบัติวิธีสัด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

การสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์

The Political Communication of The Mon Monks in The Mon State, Myanmar

พระปูป ณะ

Ven. Poke Pha

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

E-mail: shin94243@gmail.com

๘๐-----๘๑

บทคัดย่อ

บทความนี้เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ บริบททางการเมืองที่ส่งผลต่อการสื่อสารและกระบวนการปัญหาและ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญในประเทศเมียนมาร์ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญในประเทศเมียนมาร์ คือ พระสงฆ์มอญมีปัญหาในการสื่อสารทางการเมืองที่ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ได้นี้เนื่องจากว่าญาติโยมบางคนและพระสงฆ์ผู้ใหญ่บางรูปเห็นไม่สมควรแก่สมณเพศ พระสงฆ์ต้องไม่ยุ่งเกี่ยวและคลุกคลีอยู่กับวงการทางการเมือง ไม่สะดวกในการเดินทางไปมาหาหรือหรือการประชุมต่าง ๆ ซึ่งบางครั้งติดกับหนำที่การทำงานทางศาสนาและสังคม

คำสำคัญ: การสื่อสาร; การเมือง; พระสงฆ์มอญ; รัฐมอญ

Abstract

This article was to study the opinions, concern with the political context affecting the political communication of the Mon monks in the Mon state, the process of political communication of the Mon monks in the Mon State, Myanmar. Problems and suggestions for the political communication of the Mon Monks in the Mon State, Myanmar. Regarding political communication of the Mon Monks in the Mon State, Myanmar were that the Mon monks had political communication problems, because they could not freely and fully express their political thoughts, since some elders and high ranking monks saw it inappropriate for the monkhood. Monks must not involve with the politics. Travelling for dialogues and meetings were not convenient due to religious and social duties

Keywords: Communication; Politics; the Mon Monks; the Mon state

บทนำ

การสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ในการใช้ชีวิตประจำวันในสังคมในการถ่ายทอดความคิด ความต้องการ ความรู้สึก และเรื่องราวของตนไปสู่บุคคลอื่น การสื่อสารเปรียบเสมือนเส้นใยประสาทของมนุษย์ เพราะมนุษย์ต้องสื่อสารด้วยกันระหว่างบุคคลตั้งแต่เกิดมาจนตาย ดังคำที่ได้กล่าวไว้ว่า “การสื่อสารเปรียบเสมือนเส้นใยประสาทของมนุษย์ และการสื่อสารทางการเมืองก็เป็นดังเส้นใยสมองของรัฐบาล หากปราศจากซึ่งการสื่อสาร รัฐบาลก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ การเมืองจึงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแยกออกจากการสื่อสารได้เลย” (Karl, 1966) การสื่อสารทางการเมืองจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งสำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องในกระบวนการทางการเมืองทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นเครื่องมือในการสื่อสารไปสู่ประชาชนกลุ่มเป้าหมายที่หวังไว้เพื่อบรรลุจุดประสงค์ตามที่ปรารถนา

ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ พระสงฆ์มอญได้พยายามสื่อสารกับประชาชนชาวมอญอยู่เสมอ เพื่อโน้มน้าวกลุ่มเกลารักชาติมอญและความเชื่อพระพุทธศาสนา มอญได้ดำรงอยู่อย่างมั่นคงถาวร พระสงฆ์เชื้อชาติมอญที่อาศัย

อยู่ในประเทศเมียนมาในปัจจุบันมีสามนิกาย และถูกอบบรมกล่อมเกลามาจากพระสงฆ์มอญชั้นผู้ใหญ่ในการรักษาไว้ซึ่งชนชาติมอญ ซึ่งจะต้องส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งภาษามอญหรือหนังสือมอญเท่านั้น เพราะเหตุนี้ พระสงฆ์มอญจึงเปิดสำนักสอนบาลีภาษามอญแก่ภิกษุสามเณรที่เป็นคนมอญและสอนภาษามอญภาคฤดูร้อนให้แก่ประชาชนชาวมอญ พระสงฆ์มอญจึงเป็นทั้งผู้นำทางศาสนาและผู้นำทางสังคมที่มีบทบาททางการเมืองในวงการทางการเมืองระดับชนชาติและระดับประเทศสูงมาก พระสงฆ์มอญถือว่าเป็นรากเหง้าของชนชาติมอญและเป็นลมหายใจของชนชาติมอญในด้านต่างๆ

นอกจากนั้น พระสงฆ์มอญมีบทบาทในวงการทางการเมืองสูง คือการปลุกฝังให้ชาวมอญทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่มีจิตสำนึกในการรักษาชาติมอญ การจัดกลุ่มพระสงฆ์มอญรุ่นใหม่เพื่อเป็นพลังในการรณรงค์เคลื่อนไหวทางการเมือง และการระดมกำลังจากเยาวชนมอญรุ่นใหม่ได้ดิน ซึ่งพระสงฆ์รุ่นใหม่นั้นก็มีการเคลื่อนไหวทางการเมืองในรูปแบบได้ดินเช่นเดียวกัน

จากบทบาทและการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญข้างต้น กล่าวได้ว่า พระสงฆ์มอญ เป็นพระสงฆ์ที่มีความสามารถในการสื่อสารทางการเมืองอย่างโดดเด่น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ ระหว่าง พ.ศ.2550 ถึง 2560 เพื่อศึกษาบริบททางการเมืองที่เกิดขึ้น กระบวนการสื่อสารทางการเมือง และอุปสรรคปัญหาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ ความรู้จากการวิจัยจะได้นำไปบูรณาการและพัฒนาศาสตร์สื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญในการแสดงออกบทบาทและความเป็นผู้นำทางศาสนาและทางสังคมการเมืองให้สัมฤทธิ์ผลต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงบริบททางการเมืองที่ส่งผลต่อการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์
2. เพื่อศึกษาถึงกระบวนการในการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์

3. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม เอกสาร ตำรา และการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 22 รูปหรือคน และวิเคราะห์ด้วยเนื้อหาเชิงพรรณา ความตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผลการวิจัย

1. บริบททางการเมืองที่ส่งผลต่อการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ พบว่า สามารถแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ 1 บริบททางการเมืองและสังคมของพระสงฆ์มอญ ในช่วงรัฐบาลเผด็จการทหาร พลเอก อาวุโส ตันซเว (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-2553) ในช่วงนี้พระสงฆ์มอญรุ่นเก่าได้สื่อสารด้วยการเรียนการสอนบาลีภาษาหมอญ การเทศนาสั่งสอนให้ญาติโยมละเว้นการกระทำความชั่ว และให้ตั้งอยู่ในความสันติภาพอย่างสงบสุข นอกจากนั้น ยังเกิดการเคลื่อนไหวทางการเมืองใต้ดิน คือการอบรมเรียนรู้วิชาทางการเมืองจากพรรครัฐมอญ ที่ให้มีการเปิดสอน และการอบรมทางวิชาความเป็นผู้นำทางสังคม การรณรงค์ยกระดับการพิทักษ์สัญลักษณ์ความเป็นมอญ ช่วงที่ 2 บริบททางการเมืองและสังคมของพระสงฆ์มอญ ในช่วงรัฐบาล พลเอก เต็งเส่ง (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554-2558) หลังการเลือกตั้งในวันที่ 10 ตุลาคม พ.ศ. 2553 พรรคประชาธิปไตยแห่งชาติมอญ (MNDF) ได้คว้าบาตรในการเลือกตั้ง ผู้ที่มีความคิดเห็นต่างจากพรรคการเมืองมอญเดิมจึงได้จัดตั้งพรรคประชาธิปไตยแห่งภูมิภาคมอญ (AMDP) ขึ้นใหม่ ทำให้พรรคการเมืองมอญเกิดเป็น 2 พรรค ประชาชนและพระสงฆ์มอญเกิดความเป็นห่วงว่าอาจจะแพ้การเลือกตั้งในครั้งต่อไป พระสงฆ์จึงต้องจัดตั้ง “คณะกรรมการปรองดองพรรคการเมืองมอญ” เพื่อทำการปรองดองพรรคการเมืองมอญให้เป็นพรรคเดียว ซึ่งได้รับการสนับสนุนและยอมรับนับถือจากประชาชนมอญ กลุ่มภาคประชาชนมอญ พระสงฆ์มอญและพรรคการเมืองมอญเป็นอย่างสูง และช่วงที่ 3 บริบททางการเมืองและสังคมของพระสงฆ์มอญ ในช่วงรัฐบาล นาง ออง ซาน ซู จี (ตั้งแต่ปี พ.ศ.

2559-2560) รัฐบาลกลางมาจากการเลือกตั้งจากประชาชน ทำให้มีอำนาจมาก จนกระทั่งไม่ยอมกระจายอำนาจให้กับรัฐบาลในรัฐต่าง ๆ ส่งผลให้รัฐบาลท้องถิ่นค่อนข้างมีอำนาจจำกัดมาก พระสงฆ์จึงได้เข้ามามีบทบาทในทางการเมืองโดยตรง และมีบทบาทเป็นผู้นำทางสังคม

2. กระบวนการในการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ พบว่า ด้านผู้ส่งสาร (Sender) สิ่งที่พระสงฆ์มอญได้รับการยอมรับเชื่อถือ คือเป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรม มีความสามารถ มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่ชัดเจน เป็นนักต่อสู้ป้องกันวัฒนธรรมประเพณีความเป็นมอญ ดำรงรักษาไว้ ซึ่งพระพุทธรูปศาสนาภาษามอญในระดับแนวหน้าของชาวมอญ เป็นผู้มีความสามารถทางการสื่อสารทางการเมือง และดำเนินการช่วยแก้ไขปัญหาให้ประชาชนผู้เดือดร้อนเท่าที่มีความรู้ความสามารถไม่เคยทอดทิ้ง ด้านสาร (Message) เนื้อหาที่พระสงฆ์มอญได้ใช้ในการสื่อสารทางการเมืองในระหว่างปี พ.ศ. 2550-2560 นั้น มีเนื้อหาตามบทบาททางการเมือง พระสงฆ์มอญมีการสื่อสารทางการเมืองหลายรูปแบบทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้านช่องทางการสื่อสาร (Channel) พระสงฆ์มอญใช้ช่องทางการสื่อสารทางการเมือง ตามยุคตามสมัยมาโดยตลอด สมัยก่อนใช้ช่องทางส่วนบุคคลซึ่งเทศนาสั่งสอนญาติโยมโดยตรงเป็นหลัก ต่อมาในสมัยหลังการใช้ช่องทางการสอนภาษามอญภาคฤดูร้อน ใช้เวทีในงานประจำปีเป็นช่องทางการปราศรัย และการออกหนังสือนิตยสาร วารสารต่าง ๆ ที่มีแจกจ่าย ต่อมามีการใช้ ซีดี ดีวีดี พัฒนาขึ้นตามกระแสโลกาภิวัตน์ ในปี พ.ศ. 2553 เมื่อประเทศพม่ามีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งใหญ่ สมัยรัฐบาล พลเอกเต็งเส่ง เป็นต้นมา ซึ่งเปิดโอกาสให้การใช้โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต และการใช้ช่องทางโซเชียลมีเดียอย่างแพร่หลาย ปัจจุบันพระสงฆ์มอญได้ใช้ช่องทางการสื่อสารหลากหลายช่องทาง และด้านผู้รับสาร (Receiver) การสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญเป็นประโยชน์ต่อประชาชนชาวมอญและสังคมอย่างยิ่ง พระสงฆ์ได้ออกมาป้องกันและยืนอยู่ฝ่ายประชาชนโดยตลอดมา จึงเป็นที่เคารพสักการะและเป็นที่พึ่งของประชาชนอย่างแท้จริง แม้กระทั่งได้เข้ามาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนรัฐมอญก็เนื่องจากการสนับสนุนแรงกระตุ้นจากพระสงฆ์มอญชักจูงให้ญาติโยมลงคะแนนเสียงให้

3. ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของ พระสงฆ์มอญในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ พบว่า ด้านผู้ส่งสาร (Sender) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ พระสงฆ์มอญมีปัญหาในการสื่อสารทางการเมืองที่ไม่สามารถแสดง ความคิดอย่างเต็มที่ได้อีกประการหนึ่ง พระสงฆ์มอญมีอุปสรรคไม่สะดวกในการ เดินทางไปมาหาหรือหรือการประชุมต่าง ๆ มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ อยากให้พระสงฆ์ มอญแนะนำญาติโยมให้เข้าใจหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างทั่วถึง ด้านสาร (Message) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ สารที่พระสงฆ์มอญสื่อสารส่งไปยังประชาชน ญาติโยมชาวมอญนั้น ได้สื่อสารไปทางการเมืองมากเกินไปจนเกินกว่าขอบเขต ทำให้ญาติโยม บางคนและนักการเมืองบางคนเห็นไม่เหมาะสมกับพระสงฆ์ว่าไม่ใช่กิจวัตรที่พระสงฆ์ จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องได้ และพระสงฆ์มอญบางรูปมีการศึกษาน้อยและไม่ค่อยมี ประสบการณ์มากนัก เมื่อสื่อสารกับญาติโยมใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมกับสมณเพศและ การสื่อสารไปในทางที่ไม่ถูกต้องและไม่เป็นประโยชน์ต่อญาติโยม มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ ให้พระสงฆ์มอญปรับปรุงการสื่อสารให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนญาติ โยมชาวมอญ และให้เป็นสารที่ถูกต้องน่าเชื่อถือได้มากที่สุดและให้เป็นประโยชน์แก่ ญาติโยมมากที่สุด ด้านช่องทาง (Channel) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ ในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2553 ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ อยู่ภายใต้การปกครองรัฐบาลเผด็จการทหาร ประชาชนและทั้งพระสงฆ์อยู่ในท่ามกลางสถานการณ์ทางการเมืองที่ต้องมีการ หวาดกลัวรัฐบาลตลอดเวลา ซึ่งต้องใช้ช่องทางการสื่อสารทางการเมือง เฉพาะการ เทศนา การปราศรัยในเวทีงานประจำปีต่าง ๆ พระสงฆ์มอญมีปัญหาในการใช้ ช่องทางที่ทันสมัย หลังจากประเทศเมียนมาร์มีการเปลี่ยนแปลง ในปี พ.ศ. 2554 เป็นต้นมา รัฐบาลเปิดให้ใช้เทคโนโลยีอย่างแพร่หลาย พระสงฆ์มอญรุ่นเก่าซึ่งต้อง เผชิญกับปัญหาในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย และสำหรับพระสงฆ์มอญรุ่นใหม่บางรูป ใช้ช่องทางโซเชียลมีเดียในทางที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคม และใช้ช่องทาง การสื่อสารทางการเมืองที่ไม่ถูกต้องตามกาลเวลา มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ อยากให้ พระสงฆ์รุ่นเก่าพยายามให้เข้าใจการใช้ช่องทางในการสื่อสารที่ทันสมัย ซึ่งให้เป็น ประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา และสังคมบ้านเมืองและได้ใช้ในทางที่ถูกต้องตาม กาลเทศะ ส่วนพระสงฆ์รุ่นใหม่ถึงแม้ว่าเข้าใจการใช้ช่องทางในการสื่อสารทาง การเมืองที่ทันสมัย แต่ต้องระวังในการใช้โซเชียลมีเดียให้เหมาะสมกับกาลเทศะและ

สมณสาธูปแก่พระสงฆ์ เพื่อไม่ให้เสียภาพลักษณ์และชื่อเสียงของพระสงฆ์มอญที่ดำรงไว้มาเป็นเวลายาวนาน และด้านผู้รับสาร (Receiver) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ ส่วนใหญ่พระสงฆ์มอญรุ่นเก่าที่ไม่เปลี่ยนแปลงความคิด ยึดติดอยู่กับสิ่งเดิม ๆ มากเกินไป ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงตามความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมือง มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ จะต้องปรับปรุงทัศนคติทางความคิดที่แตกต่างกันระหว่างพระสงฆ์มอญรุ่นเก่ากับรุ่นใหม่ ซึ่งต้องใช้แนวทางการประนีประนอมความแตกต่างทัศนคติแนวความคิด จนถึงทำงานร่วมกันอย่างราบรื่น เพื่อศาสนา ชาติ บ้านเมืองจะได้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ จะกล่าวถึงการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญและน่าสนใจและนำมาอภิปรายดังนี้

1. บริบททางการเมืองที่ส่งผลต่อการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ ผลการวิจัยพบว่า บริบททางการเมืองที่ส่งผลต่อการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ บริบททางการเมืองและสังคมของพระสงฆ์มอญ ในช่วงรัฐบาล นาง อองซาน ซู จี (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2559-2560) ซึ่งพระสงฆ์มอญมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ประชาชนตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม ประกอบกับแนวคิดทางการเมืองเพื่อให้ประชาชนมีความสามัคคี มีความรัก ชาตินิยมมอญให้เกิดความเข้มแข็ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรัญญา ประเสริฐ, (2559) ได้วิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองในรายการคืนความสุขให้คนในชาติ ศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2557-2559” พบว่า รูปแบบรายการคืนความสุขให้คนในชาติ มีการสื่อสารเพื่อสร้างภาพลักษณ์ ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ให้แก่คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ทั้งนี้ เนื้อหา หรือสารที่สื่อสารออกมาจากรายการสามารถแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ การขับเคลื่อนภารกิจทางการเมือง ได้แก่ การระบุปัญหาของประเทศ การชี้แจงเจตนารมณ์ทาง การเมือง การให้ภาพการปกครองในอุดมคติ การสร้างความปรองดองสมานฉันท์ การปฏิรูปประเทศ ด้านต่าง ๆ และ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการ

ขจัดอุปสรรคทางการเมือง ได้แก่ การจัดการด้านสื่อมวลชน การจัดการด้านการชุมนุมต่อต้าน และการจัดการด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นอกจากนั้น กลวิธีโน้มน้าวใจที่พบในรายการมีลักษณะผสมผสานระหว่างการประชาสัมพันธ์ของรัฐบาล

2. กระบวนการในการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญประเทศเมียนมาร์ ผลการวิจัยพบว่า ด้านผู้ส่งสาร (Sender) พระสงฆ์มอญมีภูมิหลังที่มีผลต่อการสื่อสารทางการเมือง และมีความสำเร็จได้การยอมรับเชื่อถือบนเส้นทางสังคมการเมืองในรัฐมอญมาเป็นเวลายาวนาน ด้านสาร (Message) เนื้อหาที่พระสงฆ์มอญได้ใช้ในการสื่อสารทางการเมืองในระหว่างปี พ.ศ. 2550-2560 นั้น มีเนื้อหาตามบทบาททางการเมือง ด้านช่องทางการสื่อสาร (Channel) พระสงฆ์มอญใช้ช่องทางในการสื่อสารทางการเมือง ตามยุคตามสมัยมาโดยตลอด สมัยก่อนใช้ช่องทางส่วนบุคคลซึ่งเทศนาสั่งสอนญาติโยมโดยตรงเป็นหลัก เมื่อประเทศพม่ามีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งใหญ่ได้เปิดโอกาสให้การใช้โทรศัพท์ และการใช้ช่องทางโซเชียลมีเดียอย่างแพร่หลาย ปัจจุบัน พระสงฆ์มอญได้ใช้ช่องทางการสื่อสารหลากหลายช่องทาง ด้านผู้รับสาร (Receiver) การสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญเป็นประโยชน์ต่อประชาชนชาวมอญและสังคมอย่างยิ่ง ทั้ง แม้กระทั่งได้เข้ามาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนรัฐมอญก็เนื่องจากการสนับสนุนแรงกระตุ้นจากพระสงฆ์มอญชักจูงให้ประชาชนลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปวีณู หาญชนะ, (2555) ได้วิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองของ ทักชิน จินวัตร ในช่วงปี พ.ศ. 2549-2552” พบว่า ดร. ทักชิน ได้เลือกใช้กลยุทธ์โดยคำนึงถึงสถานการณ์ทางการเมืองและผลประโยชน์ที่จะได้รับ กล่าวคือ ภายหลังรัฐประหาร 19 กันยายน ดร.ทักชิน จินวัตร ได้ใช้กลยุทธ์ทางการสื่อสาร การโน้มน้าวใจ ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ทางการเมือง นอกจากนี้ ยังได้ใช้กลยุทธ์การสื่อสารตามหลักการชี้ชวนให้เชื่อของเกิเบิลส์ เช่น เพิกเฉยหรือปิดกั้นเนื้อหาข่าวสารจากฝ่ายตรงข้าม การตอบโต้กลับด้วยการใช้คำถามหรือกล่าวหาเพื่อชิงความได้เปรียบ เน้นความสำคัญของผู้นำ ดังนั้น การสื่อสารทางการเมืองของ ดร.ทักชิน จึงทำหน้าที่สร้างความชอบธรรมให้ผู้พูด ตัดสินเชิงคุณค่า ตอบโต้ฝ่ายตรงข้าม และให้คำอธิบายแก่สถานการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้น

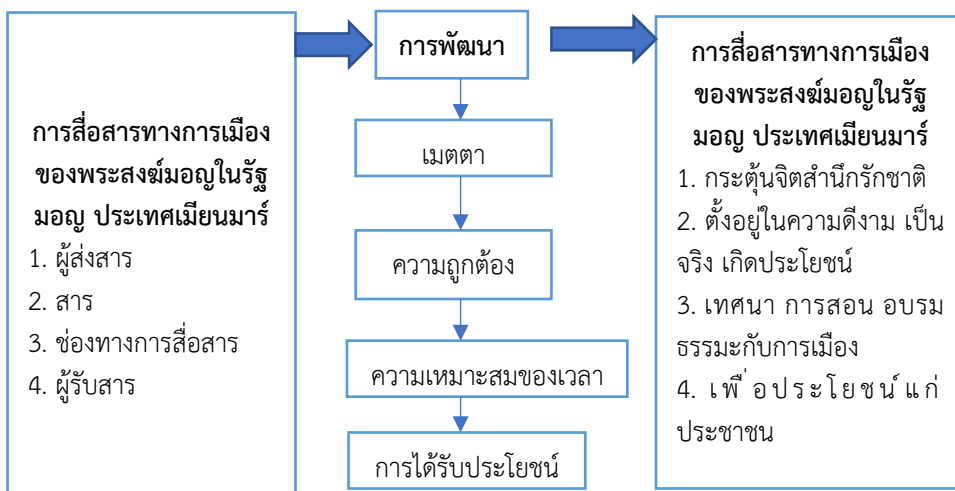
3. ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของ พระสงฆ์มอญในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ ผลการวิจัยพบว่า ด้านผู้ส่งสาร (Sender) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ พระสงฆ์มอญมีปัญหาในการสื่อสารทางการเมืองที่ไม่สามารถ แสดงความคิดเห็นอย่างที่ตนได้ เนื่องจากว่าญาติโยมบางคนและพระสงฆ์ผู้ใหญ่บางรูป เห็นไม่สมควรแก่สมณเพศ มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ อยากให้พระสงฆ์มอญแนะนำญาติ โยมให้เข้าใจหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างทั่วถึง ด้านสาร (Message) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ สารที่พระสงฆ์มอญสื่อสารส่งไปยังประชาชนญาติโยมชาวมอญนั้น ได้สื่อสารไปทางการเมืองมากเกินไปจนเกินกว่าขอบเขต ทำให้ญาติโยมบางคนและนักการเมือง บางคนเห็นไม่เหมาะสมกับพระสงฆ์ว่าไม่ใช่กิจวัตรที่พระสงฆ์จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องได้ มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ สารที่พระสงฆ์มอญสื่อสารอยู่ในปัจจุบันนั้น อยากให้พระสงฆ์ มอญปรับปรุงการสื่อสารให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนญาติโยมชาวมอญ ด้านช่องทาง (Channel) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ ในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2553 ใน รัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ อยู่ภายใต้การปกครองรัฐบาลเผด็จการทหาร ประชาชน และทั้งพระสงฆ์อยู่ในท่ามกลางสถานการณ์ทางการเมืองที่ต้องมีการหวาดกลัวรัฐบาล ตลอดเวลา ซึ่งต้องใช้ช่องทางการสื่อสารทางการเมือง เฉพาะการเทศนา การ ปราศรัยในเวทีงานประจำปีต่าง ๆ พระสงฆ์มอญมีปัญหาในการใช้ช่องทางที่ทันสมัย มีข้อเสนอแนะ ได้แก่ อยากให้พระสงฆ์รุ่นเก่าพยายามให้เข้าใจการใช้ช่องทางในการ สื่อสารที่ทันสมัย ซึ่งให้เป็นประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา และสังคมบ้านเมืองและได้ใช้ ในทางที่ถูกต้องตามกาลเทศะ ด้านผู้รับสาร (Receiver) ปัญหา อุปสรรค ได้แก่ ส่วน ใหญ่พระสงฆ์มอญรุ่นเก่าที่ไม่เปลี่ยนแปลงความคิด ยึดติดอยู่กับสิ่งเดิม ๆ มากเกินไป ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงตามความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมือง เมื่อต้องปรึกษาหารือกันใน เรื่องที่มีความจำเป็นต่อการแก้ไขความเหลื่อมล้ำทางศาสนา ชาดิบ้านเมือง มี ข้อเสนอแนะ ได้แก่ การใช้แนวทางการประนีประนอมความแตกต่างทัศนคติ แนวความคิด จนถึงทำงานร่วมกันอย่างราบรื่น เพื่อศาสนา ชาดิ บ้านเมืองจะได้ เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทนา นันทวโรภาส, (2554) ได้วิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองในภาวะวิกฤต” ผลการวิจัยพบว่า ทุก กลุ่มการเมืองต่างก็มีเป้าหมายทางการเมืองของตนเองและต่างก็มุ่งหวังที่จะใช้ ประโยชน์จากสื่อมวลชนในการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจประชาชนให้คล้อยตามฝ่ายตนเอง

ซึ่งสามารถนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายทางการเมืองของแต่ละกลุ่มส่งผลให้เกิดการสื่อสารในลักษณะอัดฉีดข้อมูลเพียงด้านเดียวไปสู่ผู้รับสาร แต่อย่างไรก็ตามการกระทำดังกล่าวก็ถูกท้าทายจากกระแสโลกาภิวัตน์ที่จะช่วยให้ประชาชนมีทางเลือกในการแสวงหาข้อมูลข่าวสารทางการเมือง

องค์ความรู้จากการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปองค์ความรู้ ที่ได้รับการวิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์” สามารถนำมาสรุปเพื่อไปใช้ประโยชน์จริง

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

องค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากงานวิจัย คือ การสื่อสารทางการเมืองที่ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ผู้ส่งสาร สาร ช่องทางการสื่อสาร และผู้รับสาร ได้รับการพัฒนาตามกระบวนการที่เหมาะสม 4 ประการ ได้แก่ ความเมตตา ความถูกต้อง ความเหมาะสมของเวลา และการได้รับประโยชน์ นำมาพัฒนาการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ ส่งผลให้การสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญเกิดประสิทธิภาพในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านผู้ส่งสารได้กระตุ้นจิตสำนึกให้รักชาติ ด้านสารได้ตั้งให้อยู่ในความดีงาม เป็นจริง และเกิด

ประโยชน์ ด้านช่องทางการสื่อสารเน้นการเทศนา การอบรมสั่งสอนเรื่องราวธรรมะกับการเมือง และด้านผู้รับสารได้เกิดจิตสำนึกรักชาติ ซึ่งส่งผลให้รัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ เกิดการพัฒนาและประสบความสำเร็จในทางการเมืองในประเทศในปัจจุบันและอนาคต

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1) คณะสงฆ์ไทยควรมีนโยบายศึกษาการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาการสื่อสารทางการเมืองของคณะสงฆ์ไทย

1.2) ภาครัฐไทยควรมีนโยบายให้พระสงฆ์เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น

1.3.) ภาครัฐไทยควรมีนโยบายให้ประชาชนศึกษากระบวนการสื่อสารทางการเมือง

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

2.1) คณะสงฆ์ไทยควรส่งเสริมการศึกษาการสื่อสารทางการเมืองให้แก่พระสงฆ์ไทย เพื่อให้เข้าใจกระบวนการสื่อสารทางการเมืองได้ถูกต้อง

2.2) ภาครัฐและคณะสงฆ์ไทยควรส่งเสริมให้พระสงฆ์เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการเมืองให้มากขึ้น

2.3) ภาครัฐควรส่งเสริมการศึกษาระบบการสื่อสารทางการเมืองในสถานศึกษา

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1) ควรวิจัยเรื่องการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์ไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

3.2) ควรวิจัยเรื่องปัญหาการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์ไทย

3.3) ควรวิจัยเปรียบเทียบเรื่องการสื่อสารทางการเมืองของพระสงฆ์มอญ ในรัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ กับคณะสงฆ์ไทย

เอกสารอ้างอิง

- วรัญญา ประเสริฐ (2559). การสื่อสารทางการเมืองในรายการคืนความสุขให้คนในชาติ (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครอง). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปวีณูช หาญชนะ. (2555). การสื่อสารทางการเมืองของ ทักษิณ ชินวัตร ในช่วงปี พ.ศ. 2549 – 2552 (วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นันทนา นันทวิโรภาส. (2548). การสื่อสารทางการเมือง : ศึกษากรณีการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งทั่วไปของพรรคไทยรักไทย ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Karl, D.W. (1966). *The Nerves of Government: Models of Political Communication and Control*. New York: The Free Press.

พัฒนาการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน*

The Sangha Administrative Development

Since King Rama V to Present

พระมหาสมเกียรติ เขมจาริญาโณ

Phramaha Somkeart Khemacāriṇaṇo

วัดยานนาวา กรุงเทพมหานคร

Wat Yannawa, Bangkok

E-mail: somkiat3465@gmail.com

๙-----๘

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีเพื่อศึกษาระบบ โครงสร้าง บทบาท อำนาจหน้าที่ ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน เป็นการวิจัยแบบเชิงคุณภาพ พบว่า รูปแบบการปกครองในอดีตมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นผู้ปกครอง และกระจายอำนาจออกเป็น ส่วน ๆ ตามที่รับผิดชอบ บทบาทอำนาจหน้าที่การปกครองคณะสงฆ์ไทย ร.ศ. 121 มีความเป็นระเบียบที่ชัดเจนขึ้นใน พ.ศ. 2484 มีการตั้งสังฆสภา สังฆมนตรี และคณะวินัยธร และกลับมาใช้มหาเถรสมาคมตามเดิม และมีการแก้ไขพระราชบัญญัติคณะสงฆ์เป็นลำดับ จนถึงปัจจุบัน ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุง คือ พระราชบัญญัติคณะสงฆ์บางมาตราบัญญัติไว้ไม่ชัดเจนทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ ควรที่จะต้องแก้ไขให้เหมาะสมกับปัจจุบัน

คำสำคัญ: พัฒนาการ; การปกครอง; คณะสงฆ์ไทย

* Received January 30, 2021; Revised March 5, 2021; Accepted March 5, 2021

Abstract

This article was to study the structure role authority problems and suggestions for improvement sangha administrative since king rama v to present The qualitative research found Form of government with the King as the former governor and decentralization into sections the responsibility role and authority of Thai sangha administrative R.E. 121 there is a mess to clear up B.E. 2484 with the sangha council and the sanghamandarin and winaitr and re-use by The Sangha Supreme Council of Thailand The amendments to the Sangha Act, the ecclesiastical hierarchy today obstacles and suggestions for improvement is Sangha Act, some provisions of Section unclear cause problems in practice Should be modified to suit the present.

Keywords: Communication; Politics; the Mon Monks; the Mon state

บทนำ

การปกครองคณะสงฆ์ได้มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลโดยมีพระพุทธเจ้าเป็นผู้ประมุขปกครองคณะสงฆ์สูงสุด โดยได้มีการบัญญัติพระวินัยขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการปกครองคณะสงฆ์ และเปรียบเสมือนเป็นแม่บทของพระผู้มีพระภาคเจ้า ดังในคราวก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จดับขันธปรินิพพานได้ตรัสปัจฉิมโอวาทว่า “ธรรมและวินัยที่เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้วแก่เธอทั้งหลาย หลังจากเราล่วงลับไป ก็จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย” (ที.ม. (ไทย) 10/216/164) เมื่อพิจารณาจากข้อความในส่วนนี้จะเห็นว่า พระพุทธองค์ทรงวางพระธรรมวินัยให้เป็นใหญ่เป็นหลักการปกครองโดยไม่ได้มอบอำนาจการปกครองคณะสงฆ์ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นการเฉพาะ การปกครองคณะสงฆ์ในระยะหลังพุทธกาลต่อมาจึงมีพระเถระผู้อาวุโสเป็นผู้ดูแลปกครองและเคารพนับถือกันตามพรรษา แต่ภายหลังจากที่พระพุทธศาสนาได้เผยแผ่เข้ามาสู่ประเทศต่างๆ โดยเกิดจากการสังคายนาคครั้งที่ 3 ในประเทศอินเดียราวพุทธศตวรรษที่ 3 พระพุทธศาสนาได้เผยแผ่ไปยังประเทศต่างๆ อย่างกว้างขวาง การปกครองคณะสงฆ์ในแต่ละประเทศที่รับพระพุทธศาสนาไปประดิษฐานอยู่นั้นจึงขึ้นอยู่กับ

คณะสงฆ์ในปัจจุบันแบ่งเป็นหลัก 3 ประการที่เข้ามาเสริมความสำคัญ คือ พระธรรมวินัย จารีตประเพณี และกฎหมายบ้านเมืองกฎหมายของประเทศนั้นๆ (ข้าเลื่อง วุฒิจันทร์, 2526)

พระพุทธศาสนาเข้ามาเผยแผ่ในดินแดนสุวรรณภูมินั้น การปกครองสงฆ์ในสมัยนั้นก็ยังมียึดหลักตามพุทธบัญญัติที่พระองค์ทรงแสดงไว้เป็นหลักต่อมาพระภิกษุมากขึ้นและต้องมีความสัมพันธ์กับทางฝ่ายบ้านเมืองโดยอาศัยพระราชามหากษัตริย์เป็นฝ่ายอุปถัมภ์ดูแลให้การสนับสนุน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันจึงเกิดมีบทบาทหน้าที่ต่างๆ ที่เพิ่มเติมมาจากพระธรรมวินัยที่พระสงฆ์ต้องเว้นข้อที่พระองค์ทรงห้ามและทำตามข้อที่พระองค์อนุญาตอยู่แล้ว เช่น พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ เป็นต้น ที่ต้องอาศัยฝ่ายราชอาณาจักรในการอุปถัมภ์ดูแล การจะนำกฎหมายไปบังคับใช้ในกรณีความขัดแย้งในวงการของศาสนานั้น จะต้องกระทำด้วยความรอบคอบและรัดกุมที่สุดเพื่อพิทักษ์ความบริสุทธิ์ของพระธรรมวินัยจารีตประเพณีอันดีงามของสังคม ความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของประเทศไว้ให้ได้ (แสง อุดมศรี, 2533)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการทำวิจัยเรื่องพัฒนาการการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน เพราะเห็นว่าควรที่จะแก้ไขปรับปรุงโครงสร้างการปกครองคณะสงฆ์ที่มีปัญหาที่ถกเถียงมาอย่างยาวนาน งานวิจัยชิ้นนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งของการสะท้อนให้เห็นการใช้ความพยายามในการคลี่คลายปัญหาด้วยการแสวงหาทางออก หรืออาจหาแนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาการปกครองของคณะสงฆ์ เพื่อดำรงมั่นไว้ซึ่งพระสัทธรรมอันไพบูรณ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระบบโครงสร้างการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาบทบาท อำนาจหน้าที่การปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน
3. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงการปกครองคณะสงฆ์ไทยให้สอดคล้องกับปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีแบบเชิงคุณภาพ คือการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) เกี่ยวกับการปกครองคณะสงฆ์โดยเฉพาะด้านกฎหมาย หมายถึง ปกครองคณะสงฆ์เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 17 รูป/คน คือ 1. พระสังฆาธิการ 2. นักวิชาการทางกฎหมาย 3. นักวิชาการทางพระพุทธศาสนา 4. ผู้เชี่ยวชาญด้านการปกครองสงฆ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์ (In-depth Interview) การเก็บข้อมูลจากเอกสาร (Document Data) ซึ่งเป็นข้อมูลจากหนังสือเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบและโครงสร้างการปกครองคณะสงฆ์ตามแนวคิดการปกครองต่าง ๆ ศึกษาข้อมูลจากกฎหมายพระราชบัญญัติลักษณะปกครองคณะสงฆ์ ร.ศ. 121 กฎหมายพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2484 กฎหมายพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 กฎหมายพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 กฎหมายพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2861 กฎมหาเถรสมาคมและกฎระเบียบต่าง ๆ ตลอดจนถึงการบังคับใช้กฎหมายตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปกครองสงฆ์ในสังคมไทย มีรายละเอียดการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์โดยวิธีการดังนี้

- 1) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาถอดเสียงและบันทึกเป็นข้อความ
- 2) นำข้อความจากการสัมภาษณ์และการจดบันทึกมาจำแนกเป็นประเด็นและเรียบเรียงเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย
- 3) วิเคราะห์คำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) ตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Technique) ประกอบบริบท (Context)

- 4) สังเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยและนำเสนอในรูปแบบของความเรียง

ผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระบบและโครงสร้างการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน ปกครองอย่างสูงสุด แบ่งการปกครองออกเป็น 2 ระดับ คือ การปกครองส่วนกลางและส่วนภูมิภาค การปกครองแบบ 4 ประการดังกล่าวที่ต้องคำนึงมีดังต่อไปนี้

- 1) พระธรรมวินัย
- 2) ความซบซนของสภาพสังคม
- 3) การปกครองในระบอบประชาธิปไตย
- 4) ความเข้มแข็งของพุทธบริษัท

2. เพื่อศึกษาบทบาท อำนาจหน้าที่การปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน

การปกครองคณะสงฆ์ในส่วนกลาง หมายถึงเป็นศูนย์กลางการบัญชาการการปกครองคณะสงฆ์ไทยทั่วประเทศ หน้าที่ในการดูแลกิจการของคณะสงฆ์ส่วนกลาง พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ฉบับนี้เป็นการแบ่งแยกองค์กรสงฆ์ออกเป็นสองคณะอย่างเป็นทางการ คือ คณะมหานิกาย และคณะธรรมยุติกนิกาย

3. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะแนวการปรับปรุงการปกครองสงฆ์คณะสงฆ์ไทยให้สอดคล้องกับปัจจุบัน

จะต้องเปิดโอกาสให้พุทธบริษัท คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา และแม่ชี ที่มีความรู้ในพระธรรมวินัยและวิทยาการสมัยใหม่ อุบาสกอุบาสิกาไม่เข้าใจในการปกครองของคณะสงฆ์

อภิปรายผล

1. เพื่อศึกษาระบบและโครงสร้างการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการองค์กรการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบันนั้น ลักษณะขององค์กรการปกครองของคณะสงฆ์ เมื่อ

เทียบกับองค์กรและการปกครองของประเทศ มีรูปแบบการจัดองค์กรและระบบการปกครองเหมือนกัน โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขสูงสุด และกระจายอำนาจออกเป็นส่วน ๆ ตามหน้าที่รับผิดชอบ และแบ่งเขตการปกครองออกไปตามพื้นที่ เช่นเดียวกับการบริหารประเทศ และมีการลดหลั่นกันทางฐานะเช่นกันด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนทร ฦ รั้งษ์ ได้วิจัยเรื่อง “การปกครองคณะสงฆ์อดีต ปัจจุบันอนาคต” ผลการวิจัยพบว่า พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2484 ใช้เวลา 21 ปีเศษที่ใช้ในการปกครองคณะสงฆ์ และการประกาศใช้ของพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2484 ที่รัฐบาลสมัยนั้นคาดหวังจะรวม 2 นิการเข้าด้วยกันเพื่อความสามัคคี

2. เพื่อศึกษาบทบาท อำนาจหน้าที่การปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า บทบาทการใช้อำนาจหน้าที่การปกครองคณะสงฆ์ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองคณะสงฆ์ ร.ศ. 121 (2445) นับเป็นครั้งแรกของคณะสงฆ์ไทยที่มีพระราชบัญญัติการปกครองคณะสงฆ์ที่กำหนดรูปแบบองค์กรการปกครองไว้อย่างเป็นระบบ ระเบียบ และชัดเจนที่สุด บทบาทของผู้ใช้อำนาจในการปกครองคณะสงฆ์ใช้เฉพาะพระสังฆาธิการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สายธาร อินทวดี ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทของมหาเถรสมาคมในการแก้ไขปัญหา คณะสงฆ์ไทย (พ.ศ. 2445 – 2530)” ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของมหาเถรสมาคมในการแก้ไขปัญหา คณะสงฆ์ไทยเท่าที่ผ่านมามีวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการ สื่อมวลชน และพุทธศาสนิกชนว่าเป็นองค์กรที่อ่อนแอ เนือยชา ขาดประสิทธิภาพในการบริหารงาน

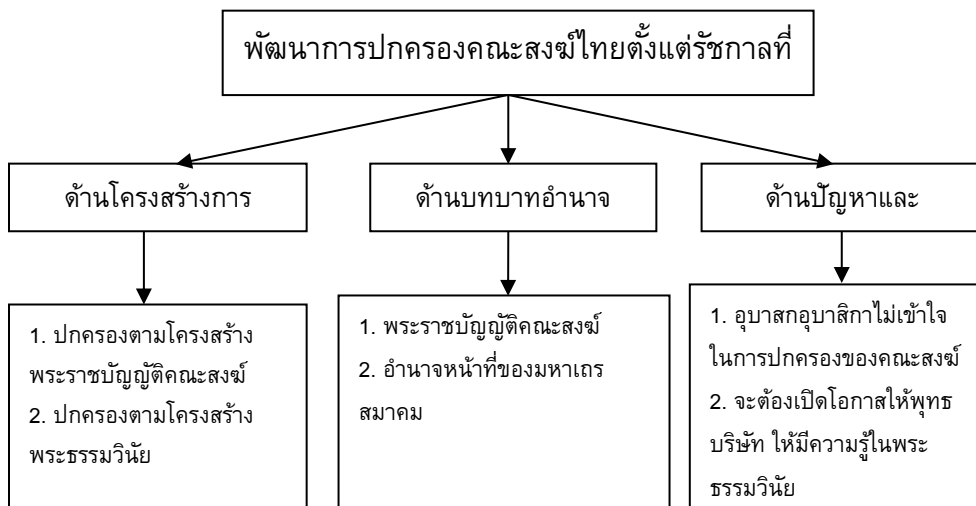
3. เพื่อเสนอแนะปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะแนวการปรับปรุงการปกครองสงฆ์คณะสงฆ์ไทยให้สอดคล้องกับปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติบางมาตราไม่ชัดเจน ไม่เหมาะสมไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันในบางกรณีมิได้บัญญัติไว้ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ จึงเป็นการสมควรที่จะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในครั้งนี้ มิใช่การแก้ไขร่างพระราชบัญญัติขึ้นใหม่หรือเปลี่ยนแปลงโครงสร้างใหม่แต่ประการใด เพียงเป็นการแก้ไข เพิ่มเติมให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันและเพื่อลดปัญหาที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติเท่านั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระณรงค์ วุฑฒิเมธี (สังขวิจิตร) ได้วิจัยเรื่อง “การปกครองคณะสงฆ์ไทยในปัจจุบัน: ปัญหาและแนว

ทางการแก้ไข” ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการปกครองคณะสงฆ์ในปัจจุบันมีปัญหาทางโครงสร้างการปกครอง ปัญหาการขาดประสิทธิภาพในการปกครอง และปัญหาหลักเกณฑ์การแต่งตั้งสมณศักดิ์ พร้อมทั้งเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ดังนี้ ด้านโครงสร้างการปกครอง แนวทางการแก้ไขคือ แยกรัฐออกจากศาสนาและเน้นการกระจายอำนาจและถ่วงดุลพร้อมทั้งให้พุทธบริษัทมีส่วนร่วม ด้านการขาดประสิทธิภาพในการปกครอง แนวทางการแก้ไขคือ ปรับในเรื่องของระบบการศึกษาเพื่อจะช่วยให้พระสงฆ์มีคุณภาพทั้งผู้ปกครองและผู้ใต้ปกครอง ด้านหลักเกณฑ์การแต่งตั้งสมณศักดิ์ แนวทางการแก้ไขคือ ปรับหลักเกณฑ์การแต่งตั้งสมณศักดิ์และแยกสมณศักดิ์ออกจากตำแหน่งทางการปกครอง

องค์ความรู้จากการวิจัย

ผู้วิจัยได้องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัยในเรื่อง พัฒนาการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่รัชกาลที่ 5 ลักษณะแผนภาพที่แสดงการประยุกต์ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

องค์ความรู้ที่ค้นพบจากการวิจัยจากการสังเคราะห์ คือการประยุกต์หลักธรรมาธิปไตยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อกำกับดูแลการปกครองคณะสงฆ์ไปตามพระธรรมวินัย จารีตประเพณี และกฎหมายบ้านเมืองโดยสันติ มีสติ ไตร่ตรอง มีการวิเคราะห์ที่เฉียบแหลมแบบคายปราศจากอคติที่เกิดขึ้น มีความยุติธรรมมุ่งเน้นที่ประโยชน์ส่วนรวมไม่มุ่งเน้นการโจมตีและแตกแยก ก่อให้เกิดความสามัคคีในคณะสงฆ์นั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1) ควรมีงบประมาณจากภาครัฐหรือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาสนับสนุนในการกำหนดนโยบายให้มีการประชุม สัมมนา อบรม หรือการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานให้แก่พระสงฆ์ทุกระดับ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการบริหารจัดการวัดและพัฒนาวัดให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้น

1.2) ควรให้พระสงฆ์ทั่วประเทศที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระสงฆ์ทุกระดับชั้นได้มีโอกาสปฏิบัติวิปัสสนาอย่างน้อย 15 วัน เพื่อสร้างผู้นำที่มีคุณภาพ

1.3) คณะสงฆ์ควรมีหน่วยงานในการทำงานด้านกฎหมายเพื่อดูแลแก้ไขเกี่ยวกับปัญหาที่มีการฟ้องร้องเกี่ยวกับที่ดินของวัด โดยพระภิกษุไม่ต้องไปขึ้นศาลหรือดำเนินคดีด้วยตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติการ

2.1) การกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับคณะสงฆ์ควรมีการทำสังฆพิจารณาและประชาพิจารณ์ทำให้เกิดการกระจายอำนาจโดยชอบธรรมและหมั่นประชุมกันอยู่เนืองนิตย์ จัดตั้งสำนักงานองค์กรสงฆ์และมีบุคลากรบริหารจัดการที่ถาวรเหมือนกระทรวงกรมต่าง ๆ

2.2) องค์การสงฆ์ในส่วนภูมิภาคตั้งแต่ระดับเจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอเจ้าคณะแขวง และเจ้าอาวาสเป็นหน้าที่ควบคุมดูแลโดยองค์กรการบริหารกิจการคณะสงฆ์ผ่านเจ้าคณะพระสงฆ์ทุกระดับชั้นลงไป

2.3) ควรจะมีการตั้งกองทุนเพื่อให้ความช่วยเหลือในแง่ของการบูรณปฏิสังขรณ์วัดช่วยเหลือพระภิกษุสามเณร หรือวัดในต่างจังหวัด วัดใหญ่ควรจะเป็นพี่เลี้ยงให้กับวัดเล็ก ๆ ที่มีเสนาสนะไม่เพียงพอ หรือไม่มี ด้วยการให้ความอุปถัมภ์ในเรื่องเกี่ยวกับงบประมาณ การบริหารจัดการ และปกครอง ดังนั้นการปกครองหรือการบริหารจัดการองค์กรสงฆ์ควรจะเป็นแบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปวิจัยครั้งต่อไป

3.1) ควรทำการศึกษาวิจัย พัฒนาการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน

3.2) ควรทำการศึกษาวิจัย ปัญหาการพัฒนาการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

3.3) ควรทำการศึกษาวิจัย การเปรียบเทียบการปกครองคณะสงฆ์ไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันการประยุกต์หลักพุทธธรรม

เอกสารอ้างอิง

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2560). ประวัติการเมืองไทย 2475-2500. (พิมพ์ครั้งที่ 4).

กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.

นุกูล ชื่นพัก และคณะ. (2561). พฤติกรรมของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีต่อการเลือกตั้งตามประหยัด หงษ์ทองคำ. (ม.ป.ป.). การพัฒนาทางการเมืองโดยกระบวนการ ปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด พาพาส.

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต). (2549). ธรรมาธิปไตยไม่มาจึงหาประชาธิปไตยไม่เจอ (จุดบรรจบ : รัฐศาสตร์กับนิติศาสตร์) (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มูลนิธิพุทธธรรม.

วัฒน์กา ศิลปกุล. (2550). ความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง สมาชิกสภาองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณี การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบางโนนลง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ (ปัญหาพิเศษมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง จังหวัดแพร่. (2562). การใช้สิทธิเลือกตั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง จังหวัดแพร่. แพร่: สำนักงาน
คณะกรรมการการเลือกตั้ง.

สุรพล สุธะพรหม. (2553). ระเบียบวิธีวิจัยทางการจัดการ. กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลง
กรณราชวิทยาลัย.

**การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชน
ในเขตเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ***

**The Political Participation on Dhammadhipateyya of The People in
Nearnphra Sub-District Municipality, Muang District,
Rayong Province**

พระมหา Yingyot Mahamungkol

Phramaha Yingyot Mahamungkaro

วัดหนองสนม จังหวัดระยอง

Wat Nong Sanom, Rayong Province

E-mail: YingyotYuengyong@gmail.com

๘-----๘

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็น เปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชน ศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนภาพรวม อยู่ในระดับมาก ปัจจัยส่วนบุคคลต่างมีความคิดเห็นภาพรวมแตกต่างกันจึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ปัญหาและอุปสรรค คือ ประชาชนส่วนใหญ่คิดว่าการเมืองเป็นเรื่องไกลตัวการเมืองเป็นเรื่องของนักการเมือง ไม่ใช่เรื่องของประชาชนการเมืองเป็นเรื่องของผลประโยชน์จะเอื้อกับกลุ่มที่มีอำนาจ ควรมีการประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้กับบุคคลทุกกลุ่มเพื่อให้มีความเข้าใจในการมีส่วนร่วม

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมทางการเมือง; ธรรมาธิปไตย

* Received January 29, 2021; Revised March 15, 2021; Accepted March 16, 2021

Abstract

This article was to study the level of people's opinions, to compare the people's opinion and the problems, obstacles and recommendations for the people's Dhammatipateyya Political participation at Nemptra Sub-District Municipality, Rayong Province, using Mixed Methods. by overall was at the high level all aspect, Findings were the level of people's opinion on people's Dhammatipateyya Political participation, People people with different gender, age, educational level, occupations and incomes had different opinions to be different rejecting the research hypothesis. Problems and obstacles of people's Dhammatipateyya political participation were that people thought that politics was far away from them, politics was the politicians' concern, not people's business. Politics was for interest group, yielding interest for the group in power.

Keywords: Political Participation; Dhammadhipateyya

บทนำ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นการยอมรับว่าระบบการปกครองของประเทศนั้นเป็นการปกครองของประชาชน ฉะนั้นการที่จะทำให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในการปกครองก็คือ รัฐบาลกระจายอำนาจในการปกครอง ไปให้ประชาชนในท้องถิ่นต่าง ๆ มีอิสระที่จะกำหนดนโยบายทางการเมืองตลอดจนเป็นผู้รับผิดชอบการบริหารท้องถิ่นด้วยตนเอง ปัญหาของการมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน คือ การมีส่วนร่วมทางการเมืองยังไม่มี การสนับสนุนอย่างเต็มที่ เนื่องจาก ผู้บริหารมิได้เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ถ้าหากผู้บริหารเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมก็จะทำให้การพัฒนาท้องถิ่นประสบความสำเร็จ จากการพัฒนาของเทคโนโลยีโซเชียลมีเดียทำให้การเข้าถึงข่าวสารทางด้านการเมืองทำได้สะดวกและรวดเร็ว แต่ก็นำมาซึ่งการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่เกิดความแตกแยกความขัดแย้งทางอุดมการณ์ทางการเมือง การโจมตีกันด้วยข้อมูลข่าวสารและความเบื่อบริษัทนักการเมืองและการเลือกตั้ง ซึ่งมีสาเหตุมาจาก

เหตุการณ์ทางการเมืองในอดีตที่ผ่านมา ส่วนใหญ่คิดว่าการเมืองคือเรื่องน่าเบื่อเลือกไปก็ไม่ได้การเมืองเดิม ๆ รูปแบบเก่า ๆ ที่มุ่งเน้นเข้าไปกอบโกยผลประโยชน์โดยไม่มุ่งเน้นประโยชน์ของพี่น้องประชาชน อีกทั้งในเขตเทศบาลนครระยองมีระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองค่อนข้างน้อยเพราะประชาชนส่วนใหญ่มุ่งเน้นการหาเลี้ยงชีพ (จรรยา สุภาพ, 2551)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางในการแก้ไขการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่นและเพื่อจะได้นำข้อมูลมาใช้ในการประกอบการส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน อันจะทำให้เกิดการบริหารจัดการองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดกระบวนการพัฒนาองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีแบบผสมวิธี โดยการวิจัยเชิงปริมาณกำหนดการวิจัยเชิงสำรวจเก็บข้อมูลจากประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง จำนวน 3,910 (เทศบาลตำบลเนินพระ, 2562) คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (สุจินต์ ธรรมชาติ, 2549) ได้

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 363 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 8 คน เลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเจาะจง และวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ต่างกัน มีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัย

3. ปัญหาอุปสรรค เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ประชาชนส่วนใหญ่คิดว่าการเมืองเป็นเรื่องไกลตัว การเมืองเป็นเรื่องของนักการเมือง ไม่ใช่เรื่องของประชาชน การเมืองเป็นเรื่องของผลประโยชน์จะเอื้อกับกลุ่มที่มีอำนาจมากในสังคมเท่านั้น ประชาชนยังขาดการรับรู้เกี่ยวกับแนวคิด และการให้ความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชน รวมไปถึงการขาดผู้นำชุมชนที่มีอุดมการณ์ เสียสละและเข้มแข็ง นโยบายของรัฐบาลจึงเป็นนโยบายเพียงประชาสัมพันธ์ไม่ได้คำนึงถึงความต้องการที่แท้จริงของประชาชน ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง รัฐบาลควรมีการประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้กับบุคคลทุกกลุ่มเพื่อให้มีความเข้าใจในการมีส่วนร่วมที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ควรมีการจัดประชุมชี้แจงอธิบายให้กับประชาชน โดยผู้นำของหมู่บ้านแต่ละบ้านที่มีความใกล้ชิดประชาชนมากที่สุด การทำงานแบบมีส่วนร่วมนั้นต้องอาศัยความพร้อมเพียงในการใช้อำนาจตัดสินใจเพื่อมุ่งไปสู่ความสำเร็จ การมีส่วนร่วมในการร่วมรับผลประโยชน์ เป็นการร่วมรับผิดชอบต่อผลที่

จะเกิดขึ้นร่วมกัน เปิดเวทีรับฟังความคิดเห็น และเวทีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูล และเป็นเวทีในการตัดสินใจ

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ จะกล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองภาคพลเมืองในการทวงฝันปาดอยสุเทพ (ป่าแห่ง) จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญและน่าสนใจและนำมาอภิปรายดังนี้

1. ระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชน

ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ โดยรวมทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนในเทศบาลตำบลเนินพระ มีความรู้และเข้าใจหลักการที่สำคัญต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตย คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีความเคารพสิทธิมนุษยชนกับทุกเพศทุกวัย เมื่อเขาไม่เห็นด้วยกับข้ออภิปรายของท่านในการเลือกตั้งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุชชาติ อิศรางกูร, (2554) ได้วิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองกับความคิดประชาธิปไตย : กรณีศึกษาพนักงานธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ที่ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า พนักงานธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีส่วนร่วมทางการเมืองด้านความสนใจข่าวสารทางการเมือง และมีความคิดประชาธิปไตยอยู่ในระดับน้อย ในขณะที่เดียวกันมีการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งและการเป็นผู้นำทางการเมืองในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองภาคพลเมือง

ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำแบบธรรมาธิปไตยของผู้ปกครองส่วนท้องถิ่น อภิปรายได้ว่า พบว่า แตกต่างกัน ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีภาวะผู้นำแบบธรรมาธิปไตยของผู้ปกครองส่วนท้องถิ่นแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิทธิศักดิ์ ทรัพย์ศิริโสภ (2554) ได้เรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการมูลฝอย : กรณีศึกษาการจัดการมูลฝอยเทศบาลท่าบ่อ อำเภوتاบ่อ จังหวัด

หนองคาย” จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 328 ราย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความตระหนักเกี่ยวกับมูลฝอยและการจัดการมูลฝอยในระดับปานกลาง รวมทั้งมีส่วนร่วมในการจัดการมูลฝอยและมีความต้องการมีส่วนร่วมในการก่อสร้างระบบกำจัดมูลฝอยในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการมูลฝอยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่อยู่อาศัยในชุมชน รายได้ อาชีพ สถานภาพทางสังคม การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับมูลฝอยและการจัดการมูลฝอย ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมในการก่อสร้างระบบกำจัดมูลฝอย ได้แก่ ระดับการศึกษา รายได้ การรับรู้ข่าวสาร ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับมูลฝอย และการจัดการมูลฝอย

องค์ความรู้จากการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปองค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง” สามารถนำมาสรุปเพื่อไปใช้ประโยชน์จริง

ภาพที่ 1 การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตย

องค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากงานวิจัย คือ การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบธรรมาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเนินพระ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง

ระบอบการเมืองหนึ่งที่ทางรัฐบาลต้องตอบสนองความชอบของประชาชน ที่ถือว่าความเท่าเทียมของการเมืองเป็นสิ่งสำคัญของประชาธิปไตย ประชาชนต้องมีโอกาสในการกำหนดความพอใจของเขา นั่นคือต้องประกันว่าประชาชนมีเสรีภาพที่จะรวมตัวกัน มีเสรีภาพในการแสดงออกซึ่งสิทธิในการลงคะแนน มีแหล่งทางเลือกของข้อมูล มีเสรีภาพ มีการเลือกตั้งที่ยุติธรรม ผู้นำทางการเมืองมีสิทธิในการแข่งขันเพื่อการเลือกตั้ง และสถาบันในการดำเนินการตามนโยบายที่มาจากการเลือกตั้งและการแสดงออกของประชาชน ดังนั้น ในความคิดของ Dahl ประชาธิปไตยเป็นเครื่องมือเพื่อการมีอิสรภาพซึ่งมีหลายมิติ เสรีภาพของประชาชน และเสรีภาพของการเมืองเป็นเสรีภาพในการแสดงออกประชา สัมพันธ์ทางสื่อรวมตัวเป็นกลุ่ม เมื่อแน่ใจว่ามีการแข่งขันและมีการมีส่วนร่วมที่ตรงไปตรงมา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- 1.1) มีนโยบายการส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมทางการเมืองภาคพลเมืองในการทวงฝันป้าดอยสุเทพ
- 1.2) ส่งเสริมให้ประชาชนรับทราบสิทธิและหน้าที่รวมถึงอำนาจของการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง

2. ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติการ

- 2.1) จัดทำโครงการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจของประชาชนในด้านสิทธิหน้าที่รวมถึงอำนาจของการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง
- 2.2) ตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการดำเนินการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน
- 2.3) มีโครงการส่งเสริมให้กับบุคลากรยึดหลักคุณธรรม ความสุจริต มีจรรยาบรรณในการปฏิบัติหน้าที่ มีการอบรมให้ความรู้

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปวิจัยครั้งต่อไป

- 3.1) ควรศึกษาการส่งเสริม หรือเพิ่มเติมความรู้ความเข้าใจโดยมุ่งให้ประชาชนแสดงบทบาท ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองเพื่อที่จะช่วยพัฒนาการเมืองไทย

3.2) ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ทราบแนวคิดในการอนุรักษ์อย่างมีส่วนร่วม ร่วมทางการเมืองของภาคพลเมือง

3.3) ควรมีการนำหลักธรรมมาประยุกต์ใช้เพื่อให้การมีส่วนร่วมทางการเมืองมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

จรูญ สุภาพ. (2551). กระบวนการทางการเมืองและการปกครอง: การเลือกตั้งในการเมืองปกครองไทย. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุจินต์ ธรรมชาติ. (2549). การวิจัยภาคปฏิบัติวิธีลัด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

นุชาวดี อิศรางกูร. (2555). การมีส่วนร่วมทางการเมืองกับความคิดประชาธิปไตย : กรณีศึกษาพนักงานธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ที่ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สิทธิศานต์ ทรัพย์ศิริโสภา. (2544). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการมูลฝอย : กรณีศึกษาการจัดการมูลฝอยเทศบาลตำบล อำเภอบ้านบึง จังหวัดหนองคาย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

**การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับ
ท้องถิ่น ตำบลหนองแก อำเภอพุทธบาท จังหวัดสระบุรี***

**The People's Political Participation in Local Elections at
Nongkae Sub-District, Phraphutthabat District,
Saraburi Province**

พระปลัดเอกชัย จันทโชโต

Phrapalad Ekachai Jantakchoto

วัดหนองโดนน้อย สระบุรี

Wat Nongdonnoi, Saraburi Province

E-mail: jaekdorsom2523@gmail.com

๗-----๘

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็น เปรียบเทียบความคิดเห็น
ของประชาชน ศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
ของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพุทธบาท
จังหวัดสระบุรี เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วม
ทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ภาพรวมอยู่ในระดับมาก
ปัจจัยส่วนบุคคลต่างมีความคิดเห็นภาพรวมไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการ
วิจัย ปัญหาคือประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความเข้าใจในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมือง
ไม่สูงมากนัก และมีความเห็นว่า การเมืองท้องถิ่นยังมีปัญหาในการแบ่งพรรคแบ่ง
พวก การขาดจริยธรรมของนักการเมืองการไม่มีเวลาในการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมือง
เนื่องจากประชาชนประกอบอาชีพที่แตกต่างกันส่วนใหญ่จะมาเลือกตั้งตามวาระ
และขาดการติดตามผลงานทางการเมืองของผู้นำท้องถิ่น ส่วนหนึ่งมีความรู้สึกเบื่อ
หน่ายจากการเมือง

* Received January 30, 2021; Revised March 10, 2021; Accepted March 12, 2021

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมทางการเมือง; ธรรมชาติไทย

Abstract

This article was to study the level of people's opinions, to compare the people's opinion and the problems, obstacles and recommendations for the People's Political Participation in Local Elections at Nongkae Sub-District, Phraphutthabat District, Saraburi Province, using Mixed Methods. by overall was at high level, Findings were the level of people's opinion on the effectiveness of the implementation of the by People's Political Participation in Local Elections. Based on different is not found to be different rejecting the research hypothesis. Problems and obstacles of people's still see politics as the interest of individual groups. People still believed that the power of decision making belong to government, not people. People yielded their political right to politicians and they cannot recall until next election.

Keywords: Political Participation; Local Elections.

บทนำ

การปกครองท้องถิ่นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการพัฒนาทางการเมืองในระบบประชาธิปไตย ความเข้มแข็งของการปกครองจะเกิดขึ้นได้ จะต้องเกิดจากการมีส่วนร่วมของประชาชน การส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการเลือกตั้งจึงเป็นส่วนสำคัญในการที่จะส่งเสริมระบบการเมืองให้เป็นประชาธิปไตยและก่อให้เกิดการพัฒนาประชาธิปไตยไปได้อย่างยั่งยืน โดยเฉพาะการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นอันเป็นพื้นฐานสำคัญในการที่จะทำให้ประชาชนเกิดการเรียนรู้ทางการเมืองโดยการมีส่วนร่วม การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นเป็นการเมืองที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุด (แสง รัตนมงคลมาศ, 2556) ในอดีตที่ผ่านมาประชาชนในท้องถิ่นจะมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นของตนเองน้อยมากการมีส่วนร่วมที่เป็นรูปธรรม คือ การเปิดโอกาสให้ประชาชนไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น แต่เมื่อเลือกตั้งเสร็จสิ้น มีสมาชิกสภาท้องถิ่นมีคณะผู้บริหารหรือผู้บริหารท้องถิ่นแล้ว ประชาชนจะไม่มีส่วนร่วมอย่างอื่นเลย ในกรณีที่ประชาชนสนใจจะมีส่วน

ร่วมในการปฏิบัติก็พบว่า ไม่มีช่องทางที่เปิดให้ประชาชนทำอะไรได้มากนัก ซึ่งทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขาดพลัง ขาดความร่วมมือ และขาดความสนใจจากประชาชนส่งผลให้การปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นการปกครองของคนในท้องถิ่นเอง ประสบความล้มเหลวอย่างมาก (บุศรา โพธิสุข, 2559)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้เขียนวิจัยเห็นว่า ประชาชนในตำบลหนองแก อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี คนหนึ่ง จึงมีความสนใจและต้องการศึกษาถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนที่อาศัยอยู่ในตำบลหนองแก อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ว่าประชาชนเหล่านั้นมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนอยู่ในระดับใด รวมถึงด้านโครงสร้างพื้นฐานและด้านประชาสัมพันธ์ขององค์การบริหารส่วนตำบลไม่ทั่วถึง สาเหตุเพราะมีประชากรแฝงจำนวนมาก และบางคนมีรายชื่ออยู่ในสำเนาทะเบียนบ้านแต่ไม่ได้อาศัยอยู่ประจำ รวมทั้งทราบว่าจะมีการเลือกตั้ง แต่ก็ไม่ได้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง เพราะรู้สึกสับสนไม่รู้ว่าจะเลือกใครดี จึงทำให้ไม่ได้รับความร่วมมือและความสนใจที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง เพราะคิดว่า การเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองไม่สามารถเป็นหลักประกันว่าจะทำให้ระบบการเมืองตอบสนองต่อตนเอง ได้ไม่สามารถลดความเหลื่อมล้ำ และแก้ปัญหาคอร์รัปชันได้อย่างแท้จริง ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ขาดการให้ความสำคัญต่อการเลือกตั้ง ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนซึ่งจะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับบุคลากรที่จะนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาให้องค์การบริหารส่วนตำบลหนองแก อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

3. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะ ของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีแบบผสมวิธี โดยการวิจัยเชิงปริมาณ กำหนดการวิจัยเชิงสำรวจเก็บข้อมูลจากประชาชนในเขตตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี จำนวน 3,853 คน (สำนักทะเบียนสำนักงานเทศบาลตำบลหนองแก, 2562) คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 362 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 8 คน เลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเจาะจง และวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้านได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ประชาชนที่มีอายุการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี

ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความเข้าใจในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองไม่สูงมากนัก และมีความเห็นว่า การเมืองท้องถิ่นยังมีปัญหาในการแบ่งพรรคแบ่งพวก การขาดจริยธรรมของนักการเมืองการไม่มีเวลาในการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมือง เนื่องจากประชาชนประกอบอาชีพที่แตกต่างกันส่วนใหญ่จะมาเลือกตั้งตามวาระและขาดการติดตามผลงานทางการเมืองของผู้นำท้องถิ่น ส่วนหนึ่งมีความรู้สึกเบื่อหน่ายจากการเมืองข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น พบว่าประชาชนให้ความเห็นว่าควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข่าวสารการเลือกตั้ง เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ข่าวสารการเลือกตั้งเพิ่มมากขึ้น โดยหาวิธีการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพื้นที่และประชากรในเขตพื้นที่ มีการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับทราบ มีแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนเข้าร่วมรณรงค์การเลือกตั้งให้มากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมภายในท้องถิ่นอย่างน้อยอาทิตย์ละ 1 วัน ในการให้ประชาชนออกไปรณรงค์ในเรื่องการเลือกตั้งท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนมีการตื่นตัวในเรื่องการเลือกตั้ง มีแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายเลือกตั้งมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ประชาชนสามารถแยกแยะออกได้ว่ากฎหมายข้อใดที่ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรม โดยการแจกจ่ายกฎหมายเลือกตั้งให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ศึกษาให้ทั่วถึง

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ จะกล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญและน่าสนใจและนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น

ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ประชาชนมีความรู้และเข้าใจหลักการที่สำคัญต่อการมี

ส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ประชาชนติดตามผลคะแนน การเลือกตั้งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ผ่านมาในระดับมาก

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น

ผลการวิจัย ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น แตกต่างกัน ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เณิมพล มิ่งเมือง (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบสุขาภิบาล : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสุขาภิบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อบทบาทของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาเสียวในการพัฒนาท้องถิ่น จำแนกตามเพศมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่าประชาชนที่อายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน ใน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล โดยภาพรวม แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ รัตนวรินทร์ชัย(2556) ได้วิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาล : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลตำบลหนองแค จังหวัดสระบุรี” เพศ พบว่า ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน จะส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองแตกต่างกันโดยเพศชายมีส่วนร่วมทางการเมืองมากกว่าเพศหญิง อาชีพ ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกันจะส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองแตกต่างกัน

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อภิปรายได้ว่า พบว่า ไม่แตกต่าง

กัน ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ประชาชนที่มีการศึกษาต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สงวน ศรีใส (2557) ได้วิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองตามหลังประชาธิปไตยของพนักงานบริษัท เอช. บี. นิตติ้ง จำกัด อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกัน การมีส่วนร่วมทางการเมืองตามหลังประชาธิปไตยโดยรวม แตกต่างกัน การมีส่วนร่วมทางการเมืองตามหลังประชาธิปไตย โดยรวมแตกต่างกัน

ผลการวิจัย ประชาชนที่อาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ไม่แตกต่างกันในด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล โดยภาพรวม แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เฉลิมพล มิ่งเมือง (2554) ได้วิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบสุขาภิบาล: ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสุขาภิบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตสุขาภิบาลทั้งสองรูปแบบ และอุดมการณ์ประชาธิปไตย ที่ไม่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมทางการเมือง การปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่อยู่ในเขตสุขาภิบาล

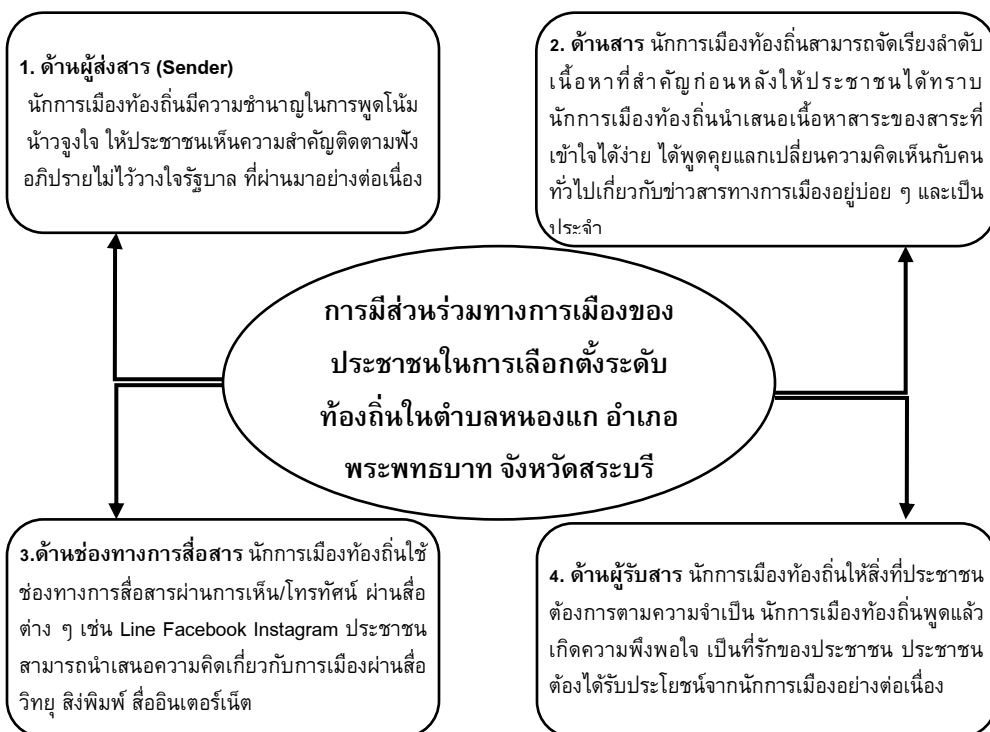
ผลการวิจัย พบว่าประชาชนที่รายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น พบว่า แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ไม่แตกต่างกันใน ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล โดยภาพรวม แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงฉัตร ศรีทอง (2557) ได้วิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของสตรีในองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด” ผลการวิจัยพบว่า สตรี ที่มีอายุ อาชีพ โดยรวมต่างกัน มีส่วนร่วมทางการเมือง

เมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน สตรีที่มีระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ต่างกัน มีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่น โดยรวมไม่แตกต่างกัน

องค์ความรู้จากการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปองค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นในตำบลหนองแก อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี” สามารถนำมาสรุปเพื่อไปใช้ประโยชน์จริง

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้จากการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นในตำบลหนองแก อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี

องค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากงานวิจัย คือ ประชาชนในตำบลหนองแก อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการประเมินผล การตรวจสอบมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ฝ่ายค้านในสภาท้องถิ่นต้องทำหน้าที่อย่างจริงจังเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนและประชาชนในท้องถิ่นก็ต้องติดตามตรวจสอบการบริหารงานว่าคุ้มค่า มีการโกงกิน คอร์รัปชันกันหรือไม่ ถ้ามีก็จำเป็นต้องดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษกับผู้กระทำผิดและควรมีการประเมินผลโดยออกแบบสอบถามความพึงพอใจของประชาชนใจตำบลว่ามีความพอใจมากน้อยเพียงใด เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พร้อมทั้งประเมินผลความรู้ความเข้าใจของประชาชนทางการเมืองด้วย คือการเลือกตั้งมีการซื้อสิทธิ์-ขายเสียงกันอย่างกว้างขวาง ส่วนเรื่องการมีส่วนร่วมหรือมีส่วนร่วมของประชาชนก็คือการติดตามข่าวสารการไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งเป็นเรื่องก่อนเลือกตั้ง หลังเลือกตั้ง ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ แต่ก็มีน้อยไม่ใช่ว่าไม่สนใจและไม่สนใจมากก็มี จนกว่าจะหมดวาระหรือได้เลือกตั้งจึงจะเริ่มให้ความสนใจมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1) การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ผู้นำตำบลหนองแกควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข่าวสารการเลือกตั้ง เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ข่าวสารการเลือกตั้งเพิ่มมากขึ้น โดยหาวิธีการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพื้นที่และประชากรในเขตพื้นที่

1.2) การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม ผู้นำตำบลหนองแกควรมีการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมมิ่งขวัญประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับทราบเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในด้านนี้

1.3) การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ผู้นำตำบลหนองแกควรมีแนว

ทางการส่งเสริมให้ประชาชนเข้าร่วมมรดงค์การเลือกตั้งให้มากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมภายในท้องถิ่นอย่างน้อยอาทิตย์ละ 1 วัน ในการให้ประชาชนออกไปมรดงค์ในเรื่องการเลือกตั้งท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนมีการตื่นตัวในเรื่องการเลือกตั้ง

1.4) การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ผู้นำตำบลหนองแควควรมีแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายเลือกตั้งมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ประชาชนสามารถแยกแยะออกได้ว่ากฎหมายข้อใดที่ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรม โดยการแจกจ่ายกฎหมายเลือกตั้งให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ศึกษาให้ทั่วถึง การตัดสินใจทางการเมืองโดยสนับสนุนโดยการบริจาคเงินให้พรรคการเมือง

2. ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติการ

2.1) ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข่าวสารการเลือกตั้ง เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ข่าวสารการเลือกตั้งเพิ่มมากขึ้น โดยหาวิธีการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพื้นที่และประชากรในเขตพื้นที่

2.2) ควรมีการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมมึงควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับทราบเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในด้านนี้

2.3) ควรมีแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนเข้าร่วมมรดงค์การเลือกตั้งให้มากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมภายในท้องถิ่นอย่างน้อยอาทิตย์ละ 1 วัน ในการให้ประชาชนออกไปมรดงค์ในเรื่องการเลือกตั้งท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนมีการตื่นตัวในเรื่องการเลือกตั้ง

2.4) ควรมีแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายเลือกตั้งมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ประชาชนสามารถแยกแยะออกได้ว่ากฎหมายข้อใดที่ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรม โดยการแจกจ่ายกฎหมายเลือกตั้งให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ศึกษาให้ทั่วถึง การตัดสินใจทางการเมืองโดยสนับสนุนโดยการบริจาคเงินให้พรรคการเมือง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปวิจัยครั้งต่อไป

3.1) ควรวิจัยเกี่ยวกับ “ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี”

3.2) ควรวิจัยเกี่ยวกับ “แรงจูงใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี”

3.3) ควรวิจัยเกี่ยวกับ “ปัญหาและอุปสรรคการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นตำบลหนองแก อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี”

เอกสารอ้างอิง

บุศรา โพธิสุข. (2559). การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน: ศึกษาเฉพาะกรณี ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ รายงานการวิจัย. การบริหารเชิงพุทธ พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

แสง รัดมนกมลมาศ. (2556). พฤติกรรมในการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง สมาชิกสภาเทศบาล พ.ศ.2510 ศึกษาจากกรณีเทศบาลเมืองขอนแก่น และมหาสารคาม. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยสถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์.

สำนักทะเบียนสำนักงานเทศบาลตำบลหนองแก. (2562). อำเภอพะพวยพวย จังหวัดสระบุรี. สืบค้น 20 ธันวาคม 2562, จาก <http://hydrolaw.thaiwater.net/web>.

ดวงฉัตร ศรีทอง. (2557). การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของสตรีในองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด (วิทยานิพนธ์สาขา รัฐศาสตร์การปกครอง). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

เฉลิมพล มิ่งเมือง. (2557). การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นรูปแบบสุขาภิบาล: ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสุขาภิบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สงวน ศรีใส. (2557). การมีส่วนร่วมทางการเมืองตามหลังประชาธิปไตยของพนักงานบริษัท. เอช.บี. นิตติ้ง จำกัด อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร. (วิทยานิพนธ์สาขารัฐศาสตร์การปกครอง). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

พรทิพย์ รัตนวรินทร์ชัย. (2556). การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาล: ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลตำบลหนองแค จังหวัดสระบุรี (ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

Taro Yamane. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. (New York: Harper and Row Publications,

ภาคผนวก

คำแนะนำสำหรับผู้แต่ง

รูปแบบเอกสารอ้างอิงวารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

เอกสารที่นำมาใช้ในการอ้างอิงบทความ ควรมีที่มาจากแหล่งตีพิมพ์ที่ชัดเจน และมีความน่าเชื่อถือสามารถสืบค้นได้ เช่น หนังสือ วารสาร หรืองานวิจัย เป็นต้น ผู้เขียนบทความจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการอ้างอิง เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้อง จะไม่ได้รับการส่งต่อไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาจนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้สมบูรณ์

การอ้างอิงในเนื้อหาบทความ

รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อเรื่องใช้วิธีการอ้างอิงระบบนาม - ปี ตามรูปแบบของ American Psychological Association (APA) โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. การอ้างอิงต้นเนื้อความ ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยระบุชื่อ-นามสกุล ตามด้วยวงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุปีที่ตีพิมพ์ เช่น ...สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤษฎา แซ่หลี่ (2562) เป็นต้น

2. การอ้างอิงท้ายเนื้อความ ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้ วงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนและปีที่ตีพิมพ์ กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิง ดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

1) พระไตรปิฎกและอรรถกถา พระไตรปิฎกและอรรถกถาให้อ้างชื่อคัมภีร์/เล่มที่/ข้อที่/เลขหน้า มาด้วย ตัวอย่างเช่น

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักร 4 ประการนี้ เป็นเครื่องเป็นไปแก่นมนุษย์และเทวดาผู้ประกอบเป็นเครื่องที่มนุษย์และเทวดาประกอบแล้ว ย่อมถึงความเป็นผู้ใหญ่และความไพบลูญในภคะทั้งหลายต่อกาลไม่นานนัก” (อง.จตุกก. 21/31/37) เป็นต้น

2) ผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างชื่อผู้แต่งแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่ตีพิมพ์ เช่น (เกียรติศักดิ์ สุขเหลือ, 2560)

3) ผู้แต่งสองราย ให้อ้างชื่อของผู้แต่งทั้งสองรายโดยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมผู้เขียนทั้งสองแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่ตีพิมพ์ เช่น (พระมหาสุณันท์ สุนนโท และเกียรติศักดิ์ สุขเหลือ, 2560)

4) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งรายแรกแล้วเพิ่มคำว่า “และคณะ” แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (.) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (ธิดาภูมิ หมั่นมีและคณะ, 2560)

5) กรณีที่เนื้อความเป็นเรื่องเดียวกันหรือผลการวิจัยเหมือนกัน แต่มีผู้อ้างอิงหลายคนให้ใช้รายการอ้างอิงที่ใกล้เคียงปีปัจจุบันมากที่สุด

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (.) และปีที่พิมพ์ เช่น (Keown, 2010)

2) ถ้ามีผู้แต่งสองรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งทั้งสองราย โดยใช้เครื่องหมายแอนด์ (&) คั่นกลางระหว่างนามสกุลของผู้แต่งทั้งสอง แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (.) และปีที่พิมพ์ เช่น (Hersey & Blanchard, 2010)

3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรกตามด้วย et al. ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (.) และปีที่พิมพ์ (Kaiser et al., 2010)

เอกสารอ้างอิงที่ใช้อ้างอิงในเนื้อหาบทความ จะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ

เอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม

(1) พระไตรปิฎก อรรถกถา ทุกเล่มให้อ้างอิงท้ายเล่มด้วยรูปแบบเดียวกัน ดังนี้

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อพระไตรปิฎก อรรถกถา.//สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์. มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

_____. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(2) หนังสือ

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อหนังสือ/(ครั้งที่พิมพ์).//สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์. พระมหาสุทนต์ อากาศโร. (2548). เครือข่าย : ธรรมชาติ ความรู้ และการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิสิษฐ์ไทย ออฟเซต.

James, C. (2013). *Office markets & public policy*. Chichester, West Sussex: Wiley.

(3) บทความในหนังสือ

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ).// ชื่อเรื่อง.// (เลขหน้าให้อ้าง).// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

พระสุกิจ สุกจินโธ. (2559). การสร้างความคิดนามธรรมในวัฒนธรรมไทย. ใน ปิวิตร ว่องวิระ, *ทฤษฎีและวิธีวิทยาของการวิจัยวัฒนธรรม*. (น. 112). กรุงเทพฯ: อัมรินทร์.

(4) บทความในวารสาร

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อวารสาร.// ปีที่ (ฉบับที่).// เลขหน้าแรกที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ธิดา ภูมิ. (2557). การวางแผนและการติดต่อประสานงานเชิงพุทธ. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 3(1), 25-31.

(5) บทความในสารานุกรม

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อสารานุกรม.// (เล่มที่อ้าง, หน้า เลขหน้าที่อ้าง).
วุฒิชัย มูลศิลป์. (2549). กฎหมายตราสามดวง. ใน *สารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย* (เล่ม 1, อักษร ก, น. 12-16).

(6) หนังสือพิมพ์

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์, วันที่/เดือน).// ชื่อบทความ.// ชื่อหนังสือพิมพ์.// เลขหน้า.

สุชาติ เพือกสกัน. (2549, 9 มิถุนายน). ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. *ผู้จัดการรายวัน*, น. 13.

(7) สารนิพนธ์, วิทยานิพนธ์, ดุษฎีนิพนธ์

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อวิทยานิพนธ์.// (ระดับวิทยานิพนธ์ สาขาวิชา).// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

พระปลัดสมพงษ์ กวีวิโส (हरराचार). (2558). รูปแบบการบริหารจัดการวัดเพื่อเป็น ศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(8) รายงานการวิจัย

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อเรื่อง.// (รายงานผลการวิจัย).// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

พระมหาเกษรา กิตติโสภโณ. (2562). รูปแบบการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมสำหรับวัยรุ่นไทยยุคใหม่ตามหลักพุทธธรรม ผ่านกลไกการขับเคลื่อนโครงการคลินิก

คุณธรรมของพระธรรมวิทยากร (รายงานผลการวิจัย). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(9) สัมภาษณ์

ชื่อผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์.// (ปีที่สัมภาษณ์, วัน เดือน).// ตำแหน่ง.// [บทสัมภาษณ์].

พระปลัดระพิน พุทธิสารโร. (2559, 5 กุมภาพันธ์). อาจารย์ประจำหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย [บทสัมภาษณ์].

(10) สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ผู้แต่ง.// (ปีที่เผยแพร่).// ชื่อเรื่อง.// สืบค้น วัน เดือน ปี.// จาก/แหล่งที่มาของข้อมูล.

ธรรมะไทย. (2560). พระพุทธศาสนาในประเทศไทย. สืบค้น 20 มีนาคม 2560, จาก <http://www.dhammathai.org/thailand/thailand.php>

Buddhism Meditation Triratna Find us Community. (2017). *Who Was The Buddha?*. Retrieved March 20, 2017, from <https://thebuddhistcentre.com/text/who-was-buddha>

(11) ราชกิจจานุเบกษา

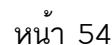
ชื่อเรื่อง.// (พ.ศ., วันที่ เดือนที่ประกาศ).// ราชกิจจานุเบกษา.// เล่ม ตอน.// หน้า.

ข้อกำหนดกรมตำรวจ เรื่อง กำหนดชื่อและประเภทของวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และประเภทของรถที่ใช้เจ้าพนักงานมีอำนาจตรวจสอบผู้ขับขี่. (2537, 13 กรกฎาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 111 ตอนพิเศษ 30 ง. หน้า 31.

(12) หนังสือพิมพ์

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์, วัน เดือน).// ชื่อบทความ.// ชื่อหนังสือพิมพ์.// น. หรือ p. หรือ pp. เลขหน้า.

ไทยรัฐ. (2548, 19 เมษายน). เขียวพระสอนศีลธรรม. ไทยรัฐ. น. 3.

ข้อบทรความ (ไทย) (18 pt)

ข้อบทรความ (อังกฤษ) (16 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนร่วม (ไทย) (16 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนรวม (อังกฤษ) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt)

E-mail:.....

บทคัดย่อ (18 pt) (ไม่เกิน 300 คำ)

(16 pt) บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

ประเภทของการวิจัย ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า

This image shows a full page of white paper with horizontal dashed lines, typical of primary school handwriting practice paper. The lines are evenly spaced and run across the entire width of the page. There are no margins, text, or other markings present.

คำสำคัญ: 3-5 คำ (16 pt) เช่น การเมืองการปกครอง; รัฐบาล; ประชาธิปไตย

Abstract (18 pt) (แปลตามภาษาไทย)

(16 pt) ให้ตรงตามบทความภาษาไทย

Keywords: 3-5 words (16 pt) such as: government politics; government; democracy

บทนำ (18 pt) (ไม่ควรเกิน 4 ย่อหน้า และเขียนให้ครอบคลุมทุกประเด็น)

(16 pt) กล่าวถึงความเป็นมาของเรื่องที่ทำกรวิจัยครั้งนี้ ว่ามีความเป็นมาอย่างไรบ้าง พร้อมทั้งอ้างอิงที่มาของข้อมูลนั้นอย่างถูกต้อง

(16 pt) กล่าวถึงปัญหาที่นำมาสู่การวิจัย ให้ตรงประเด็นกับเรื่องที่วิจัยและเชื่อมโยงกับพื้นที่วิจัย ปัญหานั้นเป็นปัญหาที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปและต้องการได้รับการแก้ไข นำเสนอผลงานวิจัยที่ผู้อื่นได้เคยศึกษาไว้แล้ว พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

(16 pt) ทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้และหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

(16 pt) สรุปเพื่อเชื่อมโยงไปสู่คำถามและวัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย (18 pt)

1. (16 pt)
2. (16 pt)
3. (16 pt)

วิธีดำเนินการวิจัย (18 pt)

(16 pt) เขียนให้ครอบคลุม 5 หัวข้อ ได้แก่ 1. รูปแบบของการวิจัย 2. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ) 4. การเก็บรวบรวมข้อมูล (ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ) 5. การวิเคราะห์ข้อมูล (ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ) และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย (18 pt) (เขียนให้ครบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้)

(16 pt) ผลการวิจัยตอบวัตถุประสงค์ทุกข้อ

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ) (ถ้ามี)

คำอธิบายภาพ

ตารางที่ 1 (ชื่อตาราง) (ถ้ามี)

คำอธิบายตาราง

อภิปรายผลการวิจัย (18 pt)

(16 pt) อภิปรายผลการวิจัยที่พบตามวัตถุประสงค์ (ค้นพบอะไร สะท้อนให้เห็นถึงอะไร สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของใคร พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

องค์ความรู้จากการวิจัย (16 pt)

(16 pt) ระบุองค์ความรู้ที่ค้นพบจากการวิจัยหรือสังเคราะห์ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดล และโมเดลมีที่มาจากฐานคิดของแนวคิดหรือทฤษฎีใดอย่างกระชับ เข้าใจง่าย

ข้อเสนอแนะ (18 pt)

(16 pt) นำเสนอข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย อาทิเช่น ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย
ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ และหรือข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt) รูปแบบการอ้างอิงท้ายเรื่องให้วิธีการอ้างอิงระบบนาม-ปี ตามรูปแบบ
American Psychological Association (APA) จำนวนการอ้างอิงในเนื้อหาและท้ายเรื่อง
ต้องตรงกัน

ธิตูฒิ หมั่นมี. (2557). การวางแผนและการติดต่อประสานงานเชิงพุทธ. วารสารพุทธ
นวัตกรรมการจัดการ, 3(1), 25-31.

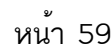
พระมหาสุทิตย์ อากาศโร. (2548). เครือข่าย : ธรรมชาติ ความรู้ และการจัดการ (พิมพ์
ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิสิษฐ์ไทย ออฟเซต.

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

วุฒิชัย มูลศิลป์. (2549). กฎหมายตราสามดวง. ใน สารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย (เล่ม
1, อักษร ก, น. 12-16).

สุชาติ เผือกสกนธ์. (2549, 9 มิถุนายน). ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. ผู้จัดการรายวัน, น.
13.

James, C. (2013). *Office markets & public policy*. Chichester, West Sussex:
Wiley.

Name of Research Article (English) (18 pt)

Name of Research Article (Thai) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (English) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (Thai) (16 pt)

Affiliation of the main author (English) (16 pt)

Affiliation of the main author (Thai) (16 pt)

F-mail:

Abstract (18 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt) Objectives of this research were: 1.
2. and 3. Populations and sample, research tools, Data
collection, Data analysis, Statistics used for data analysis, Findings were as
follows: (present only the most interesting research findings)

Keywords: 3-5 words (16 pt) such as Buddhism, Buddhist Management, Innovation

Abstract (Thai) (18 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt) consistent with Thai abstract.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Keywords: (Thai)

Introduction (18 pt) (should not be more than 4 paragraphs)

(16 pt) mention background of the research topic with brief history as how the topic develops with correct references.....

(16 pt) mention problems leading to research directly to the point of the research and relate the matter to locations in which research is conducted on the common problems generally accepted and want them to be solved.....

(16 pt) Review related at least 2 concepts and theories to be used as guideline for the research and/or theories related to the research topic with correct references of data sources.....

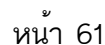
(16 pt) Conclude to connect the matters to research questions and objectives of the research.....

.....

.....

.....

.....

1. (16 pt)

2. (16 pt)

3. (16 pt)

(1.6 pt) Write to cover 5 sub-headlines: Research design, Populations and Samples and Key Informants, Research Instrument (quantitative and qualitative), Data Collection (quantitative and qualitative), Data analysis (quantitative and qualitative), Statistics used to analyzed the data.

(16 pt) results of the research answer all objectives.....

Figure 1: (Name of the figure, if any))

Source: mention the name of the source

Figure captions.....

Table 1 (Name of table, if any)

Table explanation.....

Discussion (18 pt)

(16 pt) Discuss the research findings according to the research objectives (what is discovered? what is reflected? Is it related to at least two topics of the reviewed research works in chapter 2. Discuss them all with references of data sources.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Body of knowledge (18 pt)

(16 pt) Point out the body of knowledge or achievement from the research work. Synthesize the knowledge in form of a model/ Model structure that is concise and easy to understand

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Recommendations (18 pt)

(16 pt) Summarize all research findings in brief, concise and to the point with recommendations derived from the research work as to use the research results and recommendation for further research

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

References (18 pt)

(16 pt) Format of reference is name-year as of American Psychological Associate (APA) References in contents and at the end must be consistent.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิชาการ (8-15 หน้า)

ชื่อบทความ (ไทย) (18 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (16 pt) (ตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนร่วม (ไทย) (16 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนร่วม (อังกฤษ) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt)

E-mail:

บทคัดย่อ (18 pt) (ไม่เกิน 300 คำ)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3-5 คำ (16 pt) เช่น การเมืองการปกครอง; รัฐบาล; ประชาธิปไตย

Abstract (18 pt) (แปลตามภาษาไทย)

(16 pt) ให้ตรงตามบทคัดย่อภาษาไทย

.....

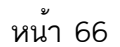
.....

.....

.....

.....

Keywords: 3-5 words (16 pt) such as: government politics; government; democracy

(16 pt) เขียนบททวนแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาเป็นฐานคิดในวิพากษ์ประเด็นต่างๆ
ในการเขียนบทความวิชาการ

[illegible]

(16 pt)

[illegible]

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ) (ถ้ามี)

คำอธิบายภาพ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตารางที่ 1 (ชื่อตาราง) (ถ้ามี)

คำอธิบายตาราง

.....

.....

สรุป (18 pt)

(16 pt)

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt) รูปแบบการอ้างอิงท้ายเรื่องให้วิธีการอ้างอิงระบบนาม-ปี ตามรูปแบบ

American Psychological Association (APA) จำนวนการอ้างอิงในเนื้อหาและท้ายเรื่อง
ต้องตรงกัน

Sample of Original Academic Article Preparation

Name of Academic Article (English) (20 pt)

Name of Academic Article (Thai) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (English) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (Thai) (16 pt)

Affiliation of the main author (English) (16 pt)

Affiliation of the main author (Thai) (16 pt)

E-mail:

Abstract (18 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Keywords: 3 - 5 words (16 pt) such as Buddhism, Buddhist Management, Innovation

Abstract (Thai) (16 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt) consistent with Thai abstract

.....

.....

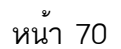
.....

.....

.....

.....

Keywords: (Thai)

(16 pt)

[illegible]

(16 pt)

[illegible]

Figure 1: (Name of the figure, if any))

Source: mention the name of the source

Figure captions.....

Table 1 (Name of table, if any)

Table explanation.....

Conclusion (18 pt)

(16 pt).....

.....

.....

.....

.....

References (18 pt)

(16 pt) Format of reference is name-year as of American Psychological Associate (APA) References in contents and at the end must be consistent.
